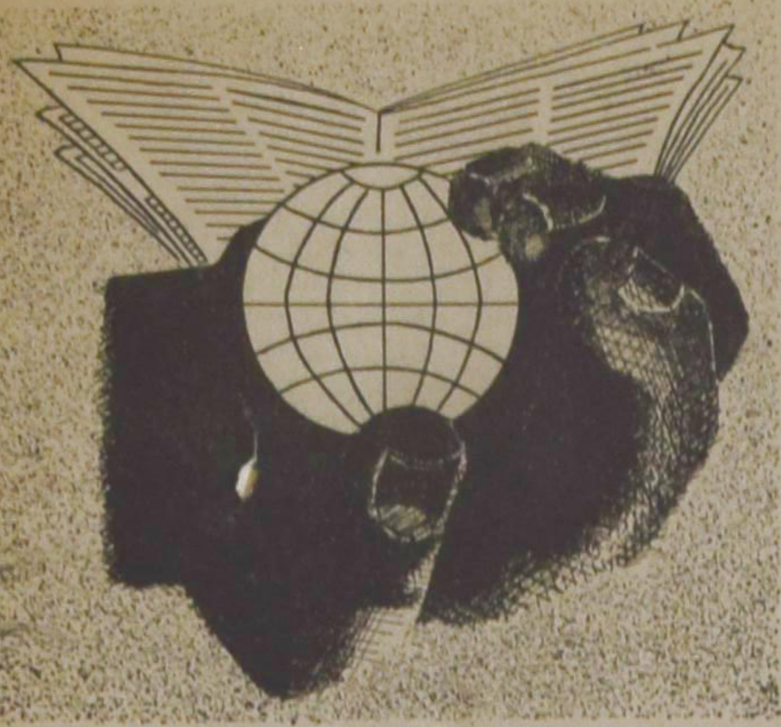
Ocotber
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

JUNE 2, 1967 — No. 803 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

VARIA

"The Confession of 1967"

Op 22 mei heeft de 179de Generale Synode van de United Presbyterian Church in de V.S. het voorgestelde belijdenisgeschrift, dat "the Confession of 1967" wordt genoemd, aangenomen.

Sinds de ineensmelting van de United Presbyterian Church en de Presbyterian Church in de V.S. in 1958 heeft een commissie aan een nieuwe belijdenis gewerkt, die een aanvulling wil zijn van de andere belijdenisgeschriften, w.o. de geloofsbelijdenis van Nicea, de Apostolische Geloofsbelijdenis, de Schotse Belijdenis, enz.

In 1965 kwam voor het eerst een volledig rapport van de commissie ter tafel van de Generale Synode. In 1966 kwam "de belijdenis 1967", na een jaar van studie, opnieuw in discussie om daarna aan de 'presbyteries' te worden gezonden. Aangezien de belijdenis met een ⅔ meerderheid door de kerkeraden werd aanvaard, werd het belijdenisgeschrift onlangs opnieuw de synode voorgelegd, die deze belijdenis met grote meerderheid aannam.

Het thema van de belijdenis is de verzoening met God. Het geschrift bestaat uit twee delen: "God's Work of Reconciliation" en "The Ministry of Reconciliation".

In het tweede gedeelte wordt de nadruk gelegd op de plaats en de taak van de kerk in de wereld. De kerk wordt dan ook opgewekt om mee te doen aan sociale actie. Om de daad bij het woord te voegen heeft de Synode er bij de regering op aangedrongen om het bombarderen van Noord Vietnam te staken.

Op blz. 2 van dit nummer vindt U een verkorte tekst van deze belijdenis. Een uitvoerig artikel over deze belijdenis hopen wij binnenkort te publiceren.

★

Congres van Russische schrijvers

Op 21 mei zijn de Russische schrijvers op het Nationale Congres van Sovjet Schrijvers bijeen geweest. Aangezien dit jaar de 50ste verjaardag van de Russische revolutie wordt gevierd, mag men verwachten dat het een feestelijke conferentie zal worden. Dit is echter niet het geval. Eigenlijk dient dit congres ervoor om de schrijvers nog eens op het hart te binden dat zij in hun werk de Russische ideologie moeten uitdragen. Rusland wil in oktober de vrije wereld graag de indruk geven dat de Russen en hun bondgenoten als één man achter de leer van Karl Marx staan. De schrijvers zijn echter nogal communistische buitenbeentjes, die gemakkelijk uit de pas lopen.

In februari 1966 zijn twee schrijvers, Andrei D. Sinyavsky en Yuri M. Daniel veroordeeld omdat zij anti-communistische lectuur naar westerse uitgevers hadden gesmokkeld. Vandaar dat het congres drie maal is uitgesteld. Rusland wil de westerse schrijvers echter niet de indruk geven dat literaire vrijheid in Rusland niet wordt geduld. Daarom zijn verschillende bekende schrijvers, zoals Arthur Miller en Ronert Lowell van de V.S. en Heinrich Böhl van Duitsland, uitgenodigd het congres bij te wonen. Russische schrijvers zoals Yevtushenko en Voznesensky, die over het algemeen niet te veel vrijheid genieten, hebben een tour door de V.S. of Europa gemaakt.

Gedurende de eerste dag werd zelfs een minuut stilte in acht genomen voor Boris Pasternak, de bekende schrijver van Dr. Zhivago, wiens boek vroeger als anti-communistisch werd beschouwd. Allemaal om een goede beurt bij de vrije wereld te maken.

De schrijvers van de vrije wereld laten zich echter niets wijs maken. Het is hen bekend dat Russische schrijvers meer dan eens op het matje moeten komen en dat het 'liberale' blad "Novy Mir" herhaaldelijk door "Pravda" is becritiseerd. Bovendien worden de manuscripts van 'verboden' boeken in het geheim gelezen.

Joodse schrijvers komen in het geheel niet aan bod. Vandaar dat 22 Amerikaanse schrijvers bij de Russische congresleden er op aan gedrongen hebben om hun invloed te laten gelden teneinde de Joden meer culturele vrijheid toe te staan.

★

De GO-trein

Sinds korte tijd loopt er een sneltrein die forensen, die aan het traject Hamilton-Toronto-Pickering wonen, op een vlugge manier naar hun werk vervoeren. Het verkeer in de steden wordt langzamerhand een bijna onoplosbaar probleem. Het neemt een lange tijd voordat men gedurende de spitsuren zich een weg heeft gebaand door de overbelaste wegen in Toronto. Vandaar dat de provinciale regering in Ontario besloten heeft om financiele hulp te bieden voor de aanschaf van speciale forensen treinen. Het traject loopt langs de noordelijke kust van Lake Ontario, ongeveer 40 mijl ten westen van Toronto, naar Hamilton, tot 20 mijl ten oosten van Toronto, naar Pickering, waar zich een grote atoomcentrale bevindt.

In de naaste omtrek van Hamilton en Pickering wonen zo'n 568.000 mensen, waarvan naar schatting zo'n 90.000 forensen zijn. Ongeveer 67.000 gaan per auto naar het werk. Dit aantal zal de komende jaren gestadig toenemen, zodat nieuwe wegen zullen moeten worden gebouwd. De kosten van een hoofdweg met 6 banen bedragen $3.5 tot $4 miljoen per mijl.

Huizen en zakenpanden zullen in de binnenstad moeten worden afgebroken om meer parkeerruimte te krijgen. Daardoor zal de gemeente de belasting voor deze gebouwen moeten missen. Het aantal verkeersongelukken zal toenemen. Daarom heeft men besloten sneltreinen in te lassen. Dit GO-systeem zal per jaar $2 miljoen plus $15 miljoen voor de onderhoud en de aanbouw van stations kosten.

Er is een directe verbinding van het GO-station in Toronto naar de ondergrondse, zodat een inwoner van Pickering in 37 minuten de afstand van 21 mijl naar 'downtown' Toronto kan afleggen voor slechts 70-75 cent. De prijs van de bus, die er langer over doet, is $1.20.

Gedurende de spitsuren zullen de treinen om de 20 minuten lopen; op andere tijden elk uur. Er zijn 15 stations. In September hoopt men 45 van deze, gloednieuwe treinen in dienst te hebben.

Assen Revisited

❺

In de artikelen, die ik citeerde uit de Groninger Kerkbode, schreef ds. Beukema over een nieuw Schriftverstaan, geworteld in het Christocentrisch karakter van de Bijbel.

In het meerderheidsrapport van deputaten wordt dezelfde nadruk gelegd.

Men kan daarin lezen, dat niet het Schriftgezag onder ons in geding is, maar wel de aard van dat gezag. Die aard van het Schriftgezag bestaat hierin, dat de Heilige Schrift 'gericht is op het geloven, dat Jezus is de Christus', en deputaten wijzen erop, dat juist 'in de laatste tientallen jaren hierop met bijzondere klem is gewezen.'

Nu zal niemand willen tegenspreken, dat de Schriften van Christus getuigen: dit is een waarheid, door Calvijn reeds aldus onder woorden gebracht, dat de Schriften het gewaad zijn, waarin Christus tot ons komt; en de vergelijking is meer dan eens getrokken, dat, zoals Jezus het vleesgeworden Woord was, de Bijbel het Schriftgeworden Woord is.

Maar het gevaar ligt aan de deur dat, wanneer nadrukkelijk van 'de aard van het Schriftgezag' wordt gesproken, in onderscheiding van het Schriftgezag', een zekere beperking wordt bedoeld.

Het standpunt van Luther is bekend: Schrift was voor hem alles 'was Christum treibt' (datgene, wat Christus naar voren brengt), en *Bavinck* zegt van dit standpunt, dat hij daardoor 'over sommige boeken een ongunstig oordeel heeft geveld en kleinere onjuistheden toegegeven'. (Ger. Dogmatiek, I[4], blz. 383). Toen in de 19de eeuw de Ethische richting de aard van het Schriftgezag *zedelijk* noemde, en de grootmeester van deze richting *Chantepie de la Saussaye* verklaarde, dat 'het beeld van den Christus in de Schrift het criterium moest wezen voor de waarheid der tekening ervan', en hij op die grond een 'controlering vroeg van het geheel door de delen en van de delen door het geheel', verzetten zich de Gereformeerden. Wat was dan de Gereformeerde gedachte? Deze, dat we in de Schrift vinden de mededeling van de ontvouwing van de 'volle raad Gods'. Ongetwijfeld is deze ontvouwing Christocentrisch, maar ze is niet minder Trinitarisch. Ze spreekt van God de Vader en onze schepping; van God de Zoon en onze verlossing; van God de Heilige Geest en onze heiligmaking. En in haar onderdelen is ze betrouwbaar, zelfs als ze spreekt over Paulus' reismantel (2 Tim. 4:13).

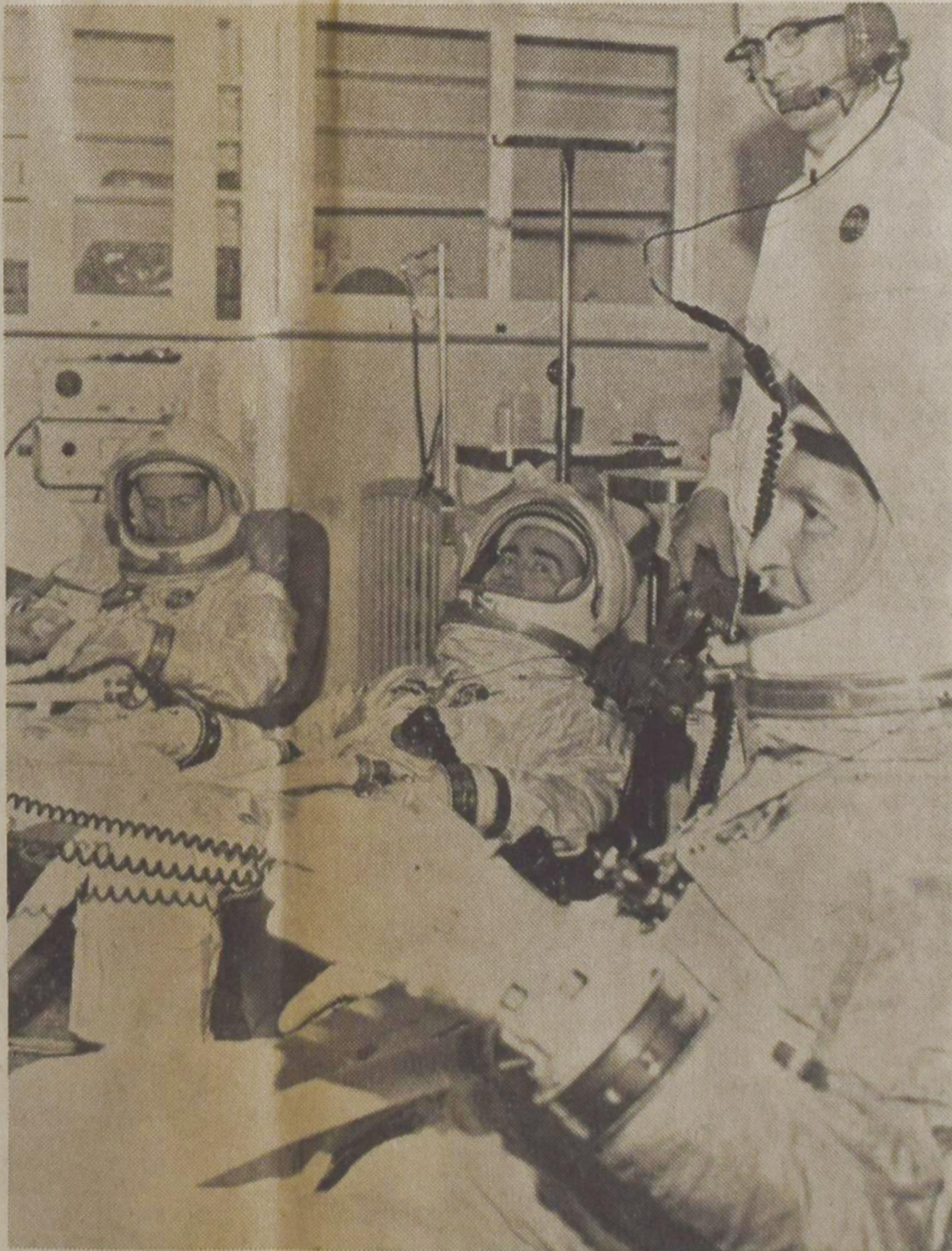
Het is dan ook niet geheel juist, wanneer deputaten verklaren, dat in de laatste tientallen jaren het Christocentrisch karakter van de Openbaring (als principe van uitlegging en prediking) onder ons beklemtoond is; hier dient een correctie te worden aangebracht.

Prof. *J. Ridderbos* geeft de term 'theo-christocentrisch' en prof. Dijk legt in zijn in 1955 verschenen werk 'De Dienst der Prediking' de nadruk op het trinitarisch karakter der prediking (blz. 84), en hij motiveert dit aldus: 'De prediking mag niet *eenzijdig* Christologisch wezen, alsof er buiten het vleesgeworden Woord geen revelatio Dei (Godsopenbaring) zou zijn. Het eerste hoofdstuk van Johannes, dat ons de vleeswording des Woords predikt, boodschapt in de eerste verzen ook Gods ordeningen in de schepping en in het natuurlijk leven, en het begin van ps. 19, ps. 104, Hand. 17:29, Rom. 1:20 en 2:14, 15 behoren ook tot de Heilige Schrift. Al is het volkomen waar, dat alle lijnen der historie in relatie tot Hem staan; dat de getuigenis van Jezus de geest der profetie is; dat nu de Vader door Hem alle ding regeert ,— Hij Zelf voert ons ook tot de openbaring in de natuur (vgl. Matth. 6:26 e.v.) en in de schepping terug. Omdat Hij de Herschepper is, leidt Hij ons tot de schepping, die door Hem en in Hem als het eeuwige Woord haar ontstaan en bestaan heeft, en Jezus Christus handhaaft deze goddelijke maaksels in hun eigen waarde. — De eerste lofzang, die Johannes op Patmos uit de open hemel hoort klinken, is: *Want Gij hebt alle dingen geschapen en door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen.* (Openb. 4:11). En eindelijk mag ook niet worden vergeten, dat niet alleen Gods raad en Christus' werk de inhoud van de Schrift vormen, maar ook de arbeid des Geestes, de toepassing des heils door Hem, Zijn heilige activiteit in ons tot de revelatio Dei behoren, en in de dienst des Woords de prediking van dit *werk in ons* niet, zoals helaas meer dan eens geschiedt, vergeten mag worden.'

Met de introductie van het Christocentrisch principe van Schriftuitlegging is daarom het laatste woord niet gesproken; alles hangt ervan af wat men ermee bedoelt; wanneer Karl Barth zich in dezelfde geest uitlaat, en zegt dat de Schrift niet anders is dan een getuigenis van de openbaring, en dat die openbaring alleen bestaat in Jezus Christus, sluit dat voor hem meteen in, dat de Schrift zelf niet anders dan een menselijk document is, feilbaar in al haar delen; en wanneer deputaten wijzen op de nieuwe Christocentrische Bijbelbeschouwing van de laatste decenniën, **sluit dat voor** hen in, dat ze de vraag naar de historiciteit van Gen. 1-11 van secundair belang achten, vergeleken met de vraag naar de Christusverkondiging in deze hoofdstukken; en ds. Beukema leidt uit deze beschouwing af, dat het niet langer nodig is aan te nemen, dat feiten en waarheden aldus ge beurd zijn.

Het Christologisch principe, *aldus toegepast*, wordt tot een breekijzer; het breekt de vaste muur van het 'Daar staat geschreven' open; die muur krijgt gaten; en de grootte van die gaten hangt af van het Christologisch inzicht van wetenschappelijke mensen van vandaag.

L.Pr.

DE RUIMTEVAARDERS GEVEN HET NIET OP

KAAP KENNEDY: Dit is de nieuwe bemanning van het Apollo-ruimteschip, die de taak van de op tragische wijze om het leven gekomen vorige bemanning over zal nemen. Het zijn v.l.n.r. DON EISELE, WALTER CUNNINGHAM en WALTER SCHIRRA hier tijdens een van de eerste trainingsbijeenkomsten.

$682,000 FOR WORLD WORK IN 1966

In 1966 the Canadian Bible Society contributed $682,000 towards the world-wide work of The British and Foreign Bible Society and for translation, production and distribution of the Scriptures throughout the world. This was an increase of $60,000 over the previous year and the highest amount provided since Bible Society work began in Canada shortly after 1804.

In dit nummer

Excerpts of "The Confession of 1967" of the United Presbyterian Church of the U.S.A.

Most of our readers undoubtedly heard or read about "the Confession of 1967", which was adopted by the General Assembly of the United Presbyterian Church of the U.S.A. on May 22, 1967.

These excerpts will give you some impression regarding the trend of this confession.

In one of the next issues we intend to publish an article wherein the new confession will be discussed.

PREFACE:

Confessions and declarations are subordinate standards in the church, subject to the authority of Jesus Christ, the Word of God, as the Scriptures bear witness to him. No one type of confession is exclusively valid, no one statement is irreformable. Obedience to Jesus Christ alone identifies the one universal church and supplies the continuity of its tradition. This obedience is the ground of the church's duty and freedom to reform itself in life and doctrine as new occasions, in God's providence, may demand.

The purpose of the Confession of 1967 is to call the church to that unity in confession and mission which is required of disciples today. This Confession is not a "system of doctrine," nor does it include all the traditional topics of theology. For example, the Trinity and the Person of Christ are not redefined but are recognized and reaffirmed as forming the basis and determining the structure of the Christian faith.

God's reconciling work in Jesus Christ and the mission of reconciliation to which he has called his church are the heart of the gospel in any age. Our generation stands in peculiar need of reconciliation in Christ. Accordingly this Confession of 1967 is built upon that theme.

PART I
GOD'S WORK OF RECONCILIATION

Section A.

The Grace of Our Lord Jesus Christ

1. JESUS CHRIST

In Jesus of Nazareth true humanity was realized once for all. Jesus, a Palestinian Jew, lived among his own people and shared their needs, temptations, joys and sorrows. He expressed the love of God in word and deed and became a brother to all kinds of sinful men. But his complete obedience led him into conflict with his people. His life and teaching judged their goodness, religious aspirations, and national hopes. Many rejected him and demanded his death. In giving himself freely for them the judgment under which al men stand convicted. God raised him from the dead, vindicating him as Messiah and Lord. The victim of sin became victor, and won the victory over sin and death for **all men.**

God's reconciling act in Jesus Christ is a mystery which the Scriptures describe in various ways. It is called the sacrifice of a lamb, a shepherd's life given for his sheep, atonement by a priest; again it is ransom of a slave, payment of debt, vicarious satisfaction of a legal penalty, and victory over the powers of evil. These are expressions of a truth which remains beyond the reach of all theory in the depths of God's love for man. They reveal the gravity, cost, and sure achievement of God's reconciling work.

The risen Christ is the savior for all men. Those joined to him by faith are set right with God and commissioned to serve as his reconciling community. Christ is head of this community, the church, which began with the apostles and continues through all generations.

The same Jesus Christ is the judge of al men. His judgment discloses the ultimate seriousness of life and gives promise of God's final victory over the power of sin and death. To receive life from the risen Lord is to have life eternal; to refuse life from him is to choose the death which is separation from God. All who put their trust in Christ face divine judgment without fear, for the judge is their redeemer.

2. THE SIN OF MAN

The reconciling act of God in Jesus Christ exposes the evil in men as sin in the sight of God. In sin men claim mastery of their own lives, turn against God and their fellow men, and become exploiters and despoilers of the world. They lose their humanity in futile striving and are left in rebellion, despair, and isolation.

Wise and virtuous men through the ages have sought the highest good in devotion to freedom, justice, peace, truth, and beauty. Yet all human virtue, when seen in the light of God's love in Jesus Christ, is found to be infected by self-interest and hostility. All men, good and bad alike, are in the wrong before God and helpless without forgiveness. Thus all men fall under God's judgment. No one is more subject to that judgment than the man who assumes that he is guiltless before God or morally superior to others.

God's love never changes. Against all who oppose him, God expresses his love in wrath. In the same love God took on himself judgment and shameful death in Jesus Christ, to bring men to repentance and new life.

Section B.

The Love of God

God's sovereign love is a mystery beyond the reach of man's mind. Human thought ascribes to God superlatives of power, wisdom, and goodness. But God reveals his love in Jesus Christ by showing power in the form of a servant, wisdom in the folly of the cross, and goodness in receiving sinful men. The power of God's love in Christ to transform the world discloses that the Redeemer is the Lord and Creator who made all things to serve the purpose of his love.

God expressed his love for all mankind through Israel, whom he chose to be his covenant people to serve him in love and faithfulness. When Israel was unfaithful, he disciplined the nation with his judgments and maintained his cause through prophets, priests, teachers, and true believers. These witnesses called all Israelites to a destiny in which they would serve God faithfully and become a light to the nations. The same witnesses proclaimed the coming of a new age, and a true servant of God in whom God's purpose for Israel and for mankind would be realized.

Out of Israel God in due time raised up Jesus. Hit faith and obedience were the response of the perfect child of God. He was the fulfillment of God's promise to Israel, the beginning of the new creation, and the pioneer of the new humanity. He gave history its meaning and direction and called the church to be his servant for the reconciliation of the world.

Section C.

The Communion of the Holy Spirit

2. THE BIBLE

The one sufficient revelation of God is Jesus Christ, the Word of God incarnate, to whom the Holy Spirit bears unique and authoritative witness through the Holy Scriptures, which are received and obeyed as the word of God written. The Scriptures are not a witness among others, but the witness without parallel. The church has received the books of the Old and New Testament as prophetic and apostolic testimony in which it hears the word of God and by which its faith and obedience are nourished and regulated.

The New Testament is the recorded testimony of apostles to the coming of the Messiah, Jesus of Nazareth, and the sending of the Holy Spirit to the Church. The Old Testament bears witness to God's faithfulness in his covenant with Israel and points the way to the fulfillment of his purpose in Christ. The Old Testament is indispensable to understand the New, and is not itself fully understood without the New.

The Bible is to be interpreted in the light of its witness to God's work of reconciliation in Christ. The Scriptures, given under the guidance of the Holy Spirit, are nevertheless the words of men, conditioned by the language, thought forms, and literary fashions of the places and times at which they were written. They reflect views of life, history, and the cosmos which were then current. The church, therefore, has an obligation to approach the Scriptures with literary and historical understanding. As God has spoken his word in diverse cultural situations, the church is confident that he will continue to speak through the Scriptures in a changing world and in every form of human culture.

God's word is spoken to his church today where the Scriptures are faithfully preached and attentively read in dependence on the illumination of the Holy Spirit and with readiness to receive their truth and direction.

PART II
THE MINISTRY OF RECONCILIATION

Section A.

The Mission of the Church

1. DIRECTION

To be reconciled to God is to be sent into the world as his reconciling community. This community, the church universal, is entrusted with God's message of reconciliation and shares his labor of healing the emnities which separate men from God and from each other. Christ has called the church to this mission and given it the gift of the Holy Spirit. The church maintains continuity with the apostles and with Israel by faithful obedience to his call.

The life, death, resurrection, and promised coming of Jesus Christ has set the pattern for the church's mission. His life as man involves the church in the common life of men. His service to men commits the church to work for every form of human wellbeing. His suffering makes the church sensitive to all the sufferings of mankind so that it sees the face of Christ in the faces of men in every kind of need. His crucifixion discloses to the church God's judgment on man's inhumanity to man and the awful consequences of its own complicity in injustice. In the power of the risen Christ and the hope of his coming, the church sees the promise of God's renewal of man's life in society and of God's victory over all wrong.

The church follows this pattern in the form of its life and in the method of its action. So to live and serve is to confess Christ as Lord.

4. RECONCILIATION IN SOCIETY

In each time and place there are particular problems and crises through which God calls the church to act. The church, guided by the Spirit, humbled by its own complicity and instructed by all attainable knowledge, seeks to discern the will of God and learn how to obey in these concrete situations. The following are particularly urgent at the present time.

a. God has created the peoples of the earth to be one universal family. In his reconciling love he overcomes the barriers between brothers and breaks down every form of discrimination based on racial or ethnic difference, real or imaginary. The church is called to bring all men to receive and uphold one another as persons in all relationships of life: in employment, housing, education, leisure, marriage, family, church, and the exercise of political rights. Therefore the church labors for the abolition of all racial discrimination and ministers to those injured by it. Congregations, individuals, or groups of Christians who exclude, dominate, or patronize their fellowmen, however subtly, resist the Spirit of God and bring contempt on the faith which they profess.

b. God's reconciliation in Jesus Christ is the ground of the peace, justice, and freedom among nations which all powers of government are called to serve and defend. The church, in its own life, is called to practice the forgiveness of enemies and to commend to the nations as practical politics the search for cooperation and peace. This requires the pursuit of fresh and responsible relations across every line of conflict, even at risk to national security, to reduce areas of strife and to broaden international understanding. Reconciliation among nations becomes peculiarly urgent as countries develop nuclear, chemical, and biological weapons, diverting their manpower and resources from constructive uses and risking the annihilation of mankind. Although nations may serve God's purposes in history, the church which identifies the sovereignty of any one nation or any one way of life with the cause of God denies the Lordship of Christ and betrays its calling.

c. The reconciliation of man through Jesus Christ makes it plain that enslaving poverty in a world of abundance is an intolerable violation of God's good creation. Because Jesus identified himself with the needy and exploited, the cause of the world's poor is the cause of his disciples. The church cannot condone poverty, whether it is the product of unjust social structures, exploitation of the defenseless, lack of national resources, absence of technological understanding, or rapid expansion of populations. The church calls every man to use his abilities, his possessions, and the fruits of technology as gifts entrusted to him by God for the maintenance of his family and the advancement of the common welfare. It encourages those forces in human society that raise men's hopes for better conditions and provide them with opportunity for a decent living. A church that is indifferent to poverty, or evades responsibility in economic affairs, or is open to one social class only, or expects gratitude for its beneficence makes a mockery of reconciliation and offers no acceptable worship to God.

d. The relationship between man and woman exemplifies in a basic way God's ordering of the interpersonal life for which he created mankind. Anarchy in sexual relationships is a symptom of man's alienation from God, his neighbor, and himself. Man's perennial confusion about the meaning of sex has been aggravated in our day by the availability of new means for birth control and the treatment of infection, by the pressures of urbanization, by the exploitation of sexual symbols in mass communication, and by world overpopulation. The church, as the household of God, is called to lead men out of this alienation into the responsible freedom of the new life in Christ. Reconciled to God, each person has joy in and respect for his own humanity and that of other persons; a man and woman are enabled to marry, to commit themselves to a mutually shared life, and to respond to each other in sensitive and lifelong concern; parents receive the grace to care for children in love and to nurture their individuality. The church comes under the judgment of God and invites rejection by man when it fails to lead men and women into the full meaning of life together, or withholds the compassion of Christ from those caught in the moral confusion of our time.

Increasing Demand for Visitor Visas to the United States

The United States Consulate General in Toronto announced today that it is experiencing the usual heavy spring demand for visitor visas. This annual visa rush season has already started and is heavier than any previous year mainly because of Centennial year activity and tourism from Europe to Canada created by "EXPO 67". This unusual demand for visas is already causing many visitors who want to obtain visas an unfortunate delay, sometimes of several hours. The Consular Officer suggests that in order to avoid inconvenience and crowded waiting rooms, persons visiting in Canada who need visitor visas to go to the United States obtain them from a U.S. Consular office in their country of residence before coming to Canada.

If, on the other hand, they are already in Canada and need U.S. visitor visas, they should call in person at the U.S. Consulate General with a valid passport, one passport-sized photograph, and evidence of sufficient funds for their visit in the United States.

Landed immigrants who have been in Canada for 6 months or longer and who are gainfully employed in Canada may wish to obtain visas through the mails to visit the United States. This process requires about 7 days and can be accomplished by requesting a visitor visa application (form (form FS-257A) by telephoning the Visa Information Section of the Consluate General (telephone 366-3553), by writing to the Consulate General, 360 University Avenue, Toronto 1, Ontario, or from a local travel agency. A person desiring to visit the United States who uses this form need only complete it and send it to the U.S. Consulate General together with his valid unexpired passport, one passport sized photograph, evidence of landed immigrant status in Canada, and a letter from his or her employer indicating the period of gainful employment.

Evidence of landed immigrant status may be a landed immigrant notation in the passport placed there on arrival by Canadian Immigration authorities or a Canadian Immigration Identification Card issued by Canadian immigration authorities on arrival in Canada.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Assistant Editor: Paul Tameling.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Calvinist-Contact — English Edition

LSD:
FOR 'KICKS' OR FOR CURES?

DR. J. VAN BELLE

Lately the drug LSD has received a lot of attention. The fact that it is taken by many — especially young people — has become a matter of concern even to the authorities. College students are taking LSD for 'kicks'. Many others take LSD in the hope that in this way they will be able to understand themselves better and be released from anxiety. LSD together with alcohol and sex has become an adolescent form of rebellion against parents and society. The users of LSD often get their information from friends or out of popular books and magazines. They believe that:

'LSD will open the way to greater self-understanding'
'LSD will increase their artistic powers'
'LSD can make their lives fuller and richer'

In their eyes LSD is THE wonder drug. That there are dangerous effects as well rarely occurs to them. Many adolescents believe that the psychotic effects (the ill effects on the mind — these will be discussed later) due to the intake of the drug, are readily reversible and one does not need to worry about them.

What is the truth? What do we know about LSD? Is it really harmless to take this exciting drug?

On April 17th, 1967 a Bill concerning LSD was given first reading in the Senate. The Bill sets up a new class of drugs under the Food and Drug Act to cover hallucinatory material including LSD. These substances cause a person to hear, see, smell, etc. things that in reality are not present. LSD is the first, and right now, only drug on the list. For the illegal possession of LSD one could be fined up to $5000 or put in prison for up to 3 years. The penalty for trafficking in LSD may be as severe as 10 years in prison. Much can be said about the severity of this proposed law or even about the right of the state to prohibit private acts undertaken for private ends — since it seems that LSD is non-addictive. People can take several 'trips' and then say 'good-bye' to the drug. However, the simple fact that the government thought it necessary to introduce a Bill concerning LSD should warn us that this substance is not as innocent as claimed. It can be very dangerous to take this popular 'mind expanding' drug.

LSD, lysergic acid diethylamide, was first synthesized (produced) in 1938 by Stoll and Hofmann. Its hallucinogenic properties were not discovered until 1943. Very minute quantities when taken by mouth have an effect on the Central Nervous System within minutes. The experiences a person goes through depend a great deal upon his personality. Spectacular illusory visual phenomena with intense and varying colourings are seen. One's entire sense of perception becomes distorted or exaggerated; for example, cool objects become icy, coloured objects appear brilliant, tapping on metal may sound like a concert to a musician. Finally there is a depersonalization effect, which is exactly the same as that found in schizophrenia. The awareness of the 'I-ness' and 'my-ness' of behaviour — the unity of the individual — is lost. One may be unable to distinguish his own body from a table; he feels completely separated from his body. This type of effect normally lasts approximately 24 hours. If this was all, one trial of LSD could look very attractive to certain persons. However there is still more to the effect of LSD than just described. During 1965 several Departments of Psychiatry in American Hospitals noticed an increase in the admission rate of people who had taken LSD. Why was hospital admission necessary? Why was treatment needed? At least two hospitals have reported their experiences in medical literature i) ii). In one hospital 70 patients were treated and studied; in the other 25. Some of these patient experienced an overwhelming feeling of anxiety after they had taken the drug. This feeling gradually built up to a panic so severe that hospital admission was required. Fortunately this type of reaction proved readily treatable. Others came because the hallucinations, distorted perceptions and psychotic manifestations continued for much longer than 24 hours. Still others needed treatment due to reappearance of LSD symptoms a month to over a year after the original use. These last two reactions can not be treated as easily. It looks as if 'no one can be sure that ingestion of this drug will not harm him immediately or in the long run' iii)

Self-administration of LSD means DANGER. Dr. Hoffer, the Saskatchewan expert on LSD, said: 'LSD could drive persons with schizophrenic tendencies right over the hill into disease'. This is not the only danger involved in taking LSD. Under the influence of the drug a person may believe himself invulnerable and may take unwarranted risks, resulting in bodily injury. Still more disturbing, the experience so far has been that people who have personality problems to begin with try the drug in order to achieve help in this way and try to get rid of their anxiety. And these are exactly the people who are bound to get into trouble and should not be permitted to take the drug — persons in whom the results may very well be disastrous. LSD can be dangerous, very dangerous in the hands of unqualified people.

At the same time it is also true that this powerful chemical holds a lot of promise for the field of psychiatry. To quote John Buchman, an expert on LSD and a professor at the University of Virginia Hospital: 'LSD may become of great value as an aid in psychotherapy and as a tool for the understanding of the human mind' iv). To find this out a great deal of research has to be done and that means research by capable men who know what they are doing.

A drug such as LSD does not belong in the hands of people who only think about exciting 'trips' and 'kicks'.

References:

(i) The Journal of the American Medical Association — 8 Aug. '66.
(ii) New England Medical Journal — Dec. '65.
(iii) Ibid.
(iv) British Medical Journal — July '66.

THE CHALLENGE OF THE CHURCH IN INDONESIA

BY REV. JOHN VANDERBOM

The opportunity to write a few articles for 'Calvinist-Contact' on my recent tour to Indonesia gives me a great pleasure. Not because I will try to play the expert after a three weeks' stay. But in a few weeks I heard and saw so many wonderful things, that my cousin in Jogjakarta was right when he said: I believe you could write a book!

Yes, it gave me a thrill whenever I thought how privileged I was that our Australian Foreign Mission Board had appointed me to be their delegate, and that I could visit Java and see the Churches of Jesus Christ in their struggles and hopes in such a decisive year!

Let me firstly explain the reason of my visit. I went as an official delegate of our Australian Reformed Churches to attend the tenth Synod of Geredja Kristen Djawa, the Christian Churches of Central Java, as our last synod has decided, if possible, to open official correspondence with them. These churches on Central Java, with a membership of approximately 55,000 draw their origins from, and could be called daughter churches of the "Gereformeerde Kerken in Nederland". But these young Javanese churches have also a mission field of their own, in Southern Sumatra. And since 1952 already some of our Reformed Churches have held extra collections to give them a little assistance.

For us in Australia there was a special attractiveness to do this, because the mission work on South Sumatra was largely fruit of immigration, or 'transmigration', as they call it. Javanese Christians who transmigrated to Sumatra began spontaneously to pass the gospel on to others, just like the dispersed Christians of Acts 11 began to do this in Antioch. And we felt that here perhaps our Australian immigrant church could give a hand to other migrating Christians.

Java is a very densely populated place. Twice the size of Tasmania (four times The Netherlands) it has 65 million people. (Tasmania has not even half a million.)

It was my task on behalf of our Foreign Mission Board at their synod to discuss a possible participation in their missionary projects or in the work of transmigration. So I had a twofold mission, firstly at their synod to establish official contacts and mutual recognition, and then, on behalf of the F.M.B. to offer participation in the enormous task of evangelism.

Apart from this twofold function, however, I could also speak or act on behalf of our Reformed youth, the R.E.S., and the Reformed Thelogical College in Geelong. And I have taken the opportunity also to seek closer contacts with other churches on Java.

☆

Over-population

I have mentioned the word. But the fact, and the meaning of an expression like 'Asia's teeming millions' can at first sight be learned by everybody on the day of his arrival in Djakarta! This was our first impression already ten years ago, when on our way through to Europe our family arrived in Djakarta by ship, and when our children were literally scared of the endless numbers of people they saw, hanging about the ship in Priok. This time I traveled by plane. But again I was more or less shocked by seeing those endless crowds of people: old people, poor people, young people, babies, soldiers, students, school children, beggars . . . .

I was very glad when in the crowds at Kemajoran airfield I discovered very soon my old friend Prof. Dr. Raden Soedarmo and his wife. I know Prof. Soedarmo from the years before the war when he studied at the Free University at Amsterdam. With the Soedarmos there was also the minister of the Javanese congregation in Djakarta, Rev. Roesman, who kindly helped us with transport, because Prof. Soedarmo's car had broken down, which is a very bad thing on Java . . . .

The author of the series of articles "The challenge of the church in Indonesia," is the pastor of the Reformed Church in Kingston, Tasmania, Australia. In The Netherlands Rev. VanderBom served the congregations of IJlst (Fr.) and Groningen.

From the first days in Djakarta I remember at least two impressions which are worthwhile relating here .

In the first place, that *literacy* has become a fact. The growing literacy of Asia and Africa is a subject which often is mentioned in Bible Society literature. Now I could see with my own eyes what this means. I'll never forget the remark which Prof. Soedarmo made when we stopped at a gas station. Again there was the spectacle of so many paupers, loafers, beggars, hanging about the place. Said Soedarmo you believe me, John, it thrills me to know that there is none of them who cannot read. As far as people under the age of forty are concerned, there is no illiteracy (analphabetism). Yes, even the simple betja driver (a betja is that typical carrier tricycle), they can all read their paper.

Newspapers may be too costly for them to buy. Still crowds of people are standing on the roadside where papers hang on the wall like posters, where not only the American war in Vietnam is discussed, but also the white Australian policy.

We were on the road to Bogor. Bogor is the residence of the president, and the city of the famous botanical gardens (Buitenzorg). But Bogor is also the place of the Bible Translation Committee, where a few years ago Indonesia's own Bible printing plant was opened. The new Bible Society film Indonesia Today' gives a fine and up-to-date picture of its work, and of the country as a whole.

Literacy means that everybody can read. Even the poorest man can begin to make up his mind and have his opinion regarding the president and world affairs. What will these people read? Later on I'll tell you a little more of this problem. But there is no doubt about it that at present there is a tremendous demand for Christian literature, 'bread for the heart'.

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

Graft and the Government of the United States

(Part II)

In the case of Dodd the lines between political and private funds became blurred; the situation with Clayton Adam Powell is much more serious. Powell was chairman of the Education and Labour Committee, and the investigation by the House was instigated by rumors of irregularities in the spending of the committee. It was not long before the whole sordid story came to light.

Powell has probably a greater absenteism from the House than any other member. He was convicted in 1963 for libeling a Harlem widow but has refused to pay the $46,500 which the court awarded her; in addition, he has been sentenced to contempt of court and must pay $164,000 or spend sixteen months in jail. He has not been in Harlem for months bacause he will be arrested for his evasions, and consequently his constituency has not been able to communicate with him except by mail or telephone.

During the committee's investigation more came to light. Powell's wife had been on the congressional payroll as a secretary, although she has lived in Puerto Rico since 1961 despite a federal law which states that all congressional employees must work either in Washington or in a congressman's home district. Mrs. Powell had not done any work at all since the summer of 1965, but had remained on the payroll. Her salary had been increased to $20,578 a year, but up to January 1967 she had only received two paycheques. The other cheques had been signed with her name, cashed, and had disappeared into Powell's account.

She also testified that she had not seen Powell for months, and that when she had repeatedly asked to be able to return to his Washingon office she had been refused.

Powell has spent most of his time on the Bahamian Isle of North Bimini, and has refused to testify for the committee. But even without him there was enough evidence to show that he has acted in a manner not becoming a servant of the people. In fact, his conduct has been unbecoming a man; especially a man who professes to be a minister in a Christian church.

The committee which investigated Powell recommended that he be censured and be made to pay an $40,000 fine, but when this recommendation came before the House, there were too many who felt this punishment was too light. On the final vote, to bar Powell from the 90th Congress, the count was 307 to 106.

But things are not finished yet. In April Powell was re-elected by his constituency with a margin of 7 to 1 — although only one-third of the voters bothered to go to the polls. If Powell presents himself to the House, what is going to happen? "The reasons for excluding him in the first place still are there — ethics and conduct" according to Missouri Republican Thomas Curtis, but other voices have gone up that Powell must be admitted if and when he presents himself. The Justice Department is at present actively investigating the charge of misappropriation of public funds, and if Powell is found guilty, the House is relieved of the decision.

Another problem faces Congress though, and this has been intensified by the censure of Senator Dodd. If a few cases that come to the public's attention are to be investigated and judgment passed upon, Capitol Hill cannot let other, lesser known misdemeanour pass. During the past 16 years, at least two House members served out their terms even though convicted of payroll-padding, and another served a four-month jail term for income-tax evasion, but when he was later re-elected he was sworn in again.

It is high time Congress got away from the double standard. It demands the utmost rectitude from the executive, but is rather lax to police its own members. Since most of the large scale scandals in the past have involved members of the executive branch of government, Congress is probably justified in demanding a tight control over them, but this does not mean that Congress does not have to control its own members.

Under the Constitution no one can impose control over Congress, so the members themselves must do it. Cabinet members habitually dispose of all their holdings, and two years ago President Johnson directed that top government officials list all their holdings, including those of their wives.

Why can Congress not do the same? Many Congressmen now have their own firms, often law firms, through which they can get contributions. A business which wants to give money to a Congressman just gives legal work to the law firm owned by the legislator. The fee is seldom in proportion to the work that is done, but who is to know?

At the latest count at least 51 Congressmen had relatives working in their office. There is nothing wrong with that, but there is always the possibility that the relative will be paid more than he is worth.

The U.S. Code of 1926 states that it is unlawful for any member of Congress to accept "any money of thing of value" intending to influence his actions on any pending issue. He is also prohibited from accepting compensation for helping to procure "any contract" from any U.S. agency. But what is "a thing of value" — and what constitutes influence? Most legislators follow the rule that they only accept "what can be eaten or smoked in one day". Others have set some monetary value which they will not exceed, for example $5. As one Senator put it: "I arbitrarily declare every bottle of bourbon to be worth $4.99."

But where is the line drawn? One Senator leased a Lincoln Continental from the Ford Motor Company for the nominal fee of $750 per year. Someone else may go a step further yet, and finally the rolling snowball has become so large that a Senator can take more than $100,000 for his own use and still not feel that he has done anything wrong — as is the case with Senator Dodd.

Another question which faces legislators is how far are they responsible to the people that elect them? If a man is elected from a certain group of people — e.g. businessmen — must he try to swing some of the government's business their way? After World War II, the late Senator Bilbo secured more than $25 million in war contracts for Mississippi businessmen. They in turn gave him a Cadillac, painted and furnished his "dream house", built a swimming pool for him, and excavated an artificial lake. Many more examples could be given, but the point should be clear.

It is imperative that the senators and representatives tighten up the loose ends. Their own holdings and those of their wives should be declared when they enter office. A maximum amount of money that can be spent for anyone's election campaign should be stipulated. This amount should be the total that can be spent, no just what the candidate himself spends. There should be a time limit for campaigns. This is done in Britain, why can it not be done in the United States? These are just a few of the obvious improvements that could be made — there are many more.

Both we as Christian voters and our representatives as leaders of a democracy have the duty to take a stand toward unethical behaviour in government. We cannot condone the actions of Powell and Dodd, nor can more frequent repetitions of such behaviour ever make it right. As members of a democracy we all have the calling to set an example for other nations, particularly so in maintaing integrity and honesty in the people who make up this government.

J. J. Bout.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

③①

ADVANCE

Looking back upon the twenty years of our more recent immigrants in Canada we were impressed with the number who came, so many congregations established, church buildings erected, ministers received, and beginnings of financial progress.

But, of course, our eyes are not limited to the institutional church alone: we think also of the broader aspects of the Christian life.

One area of remarkable growth has been that of Christian Schools. Whereas in the beginning years it was a question whether this movement would succeed, we can now report definite progress. The Christian School Directory for 1966-1967 on page 19 tells us that in District 10 of the National Union of Christian Schools, that is the Province of Ontario, there are 42 schools, governed by 392 board members, employing 244 teachers, to teach 7,211 children; in District 11, that is Alberta, 7 schools, guided by 48 board members, having 49 teachers for 1,356 pupils; in District 12, that is British Columbia, 14 schools, with 116 board members, employing 61 teachers to instruct 1,673 children; making a total of 63 schools, with 556 board members, 354 teachers and 10,260 pupils. We trust there will be many more; there are a number of societies which do not yet have a school; getting teachers is a constant problem; but we are thankful for the progress made.

The oldest of the schools is Holland Marsh, established in 1943. The largest is Sarnia. The first Christian High School is by this time well established in Hamilton; Fraser Valley came close behind; Toronto has its own building and is forging ahead; another was opened in London in the Fall of 1965; I seem to recall that action for a high school is stirring in Edmonton. The Ontario Schools have an alliance which publishes the Christian School Herald, for the promotion of Christian education, appearing nine times a year. Summer sessions for teachers are given. Mr. Albert Hengstman, B.Ed., is the official director for Ontario, visiting the schools and building the standard of education as much as possible. Teachers Conventions are held at which representatives of the Union of Christian Schools and of Calvin College, and others, serve as speakers. The financial load is heavy. The schools are making good records; prejudice against them is being overcome. God has blessed richly.

As the financial strength of our people in Canada has improved there has been an increasing number of young people seeking higher education. Many of them have found their way into our colleges and seminary in the U.S.; others, because of financial obstacles or other reasons are increasingly going into Canadian universities. In a way this is a natural development, and some have won high honours. But it also exposes them to teaching which is not given from a Christian point of view, and this is a threat to their spiritual development. One of our pastors in Canada told me how not long ago he spent a day in one of the universities, and said, "If that is a sample of what these young people are exposed to one can see that it would be very difficult to maintain a Christian stance." Evidently Christian guidance for these young people is a definite need.

A beginning in trying to meet this need has been made by the organization of the Association for Reformed Scientific Studies (ARSS). The ideal is a Christian University. While the realization of this ideal may take a number of years, efforts are made to help the estimated three hundred Christian Reformed young people now at the universities by providing counselors and organizing clubs and putting on conferences in the summer months, in Ontario, Alberta, and British Columbia, in which the teaching of the Word of God in application to scientific studies is expounded.

For a while the movement was hindered by differences of conviction in regard to requirements for membership, educational creed, speakers employed, and such. Recently adjustments have been made, the number of members is climbing, money comes in faster, the name has been changed to Association for Advancement of Christian Scholarship (AACS), a building is being purchased, men are working hard to open an institute with two instructors in the Fall of this year.

The Christian Labour Association of Canada began its activities in 1952, according to my latest figures has has about 70 locals and approximately 3,000 members in Ontario, Manitoba, Alberta, and British Columbia. It is a certified Christian trade union movement. It took a struggle of nine years to achieve the Labour Board's Certificate on June 4, 1963, in Ontario. Alberta followed on April 9, 1964, British Columbia on June 2, 1964. A year ago the CLAC had four full-time workers; it is constantly enlarging its staff. It carries on all the activities of a labour union, on a Christian basis, confronts influential Canadians with the Christian approach to labour and labour relations, enjoys the warm support of various church leaders, politicians, educators, and editors. It has recently celebrated its 15th anniversary.

Another organization for Christian social action is the Christian Trade Unions of Canada, mainly located in and around Hamilton, Ont. This is also a certified labour union.

Closely related to the CLAC is the C.J.L. Foundation (Committee for Justice and Liberty), which aims to protect and advance the freedoms of all Canadian workers and to safeguard their right to work. It has been advising and aiding workers who are opposed to compulsory unionism, especially helping Christian workers who object to supporting any union that does not respect and practice the Christian principles. It enjoys the support of a steadily increasing number of Canadian Christians who are deeply concerned about the serious lack of freedom of association in labour relations. In certain cases it has resorted to court action to protect the constituional righ of freedom of association and religion.

Another interesting development of recent years is the "Salem" association which is to sponsor a Christian hospital for the mentally ill. A large tract of land near Brampton has been bought and paid for. Members of the Reformed and Canadian Reformed as well as the Christian Reformed Church have joined in this beautiful enterprise. The objective is a hospital of thirty beds to be opened in a year or two. The estimated initial cost will be $300,000. Committees are at work to make preparations.

A number of farmers have formed a Christian Farmers Federation, which meets from time to time. Bulletins of interest to farmers are published to give practical guidance to Christian farmers. Some of the problems faced are cattle breeding on Sunday, cooperation with other farmers unions, cooperative buying, etc.

In regard to a Christian Press for Canada considerable advance has been made. To the Rev. Paul De Koekkoek belongs the honour of having made a start. As a home missionary in Alberta he issued a little paper called "The Canadian Calvinist". It appeared as circumstances made it possible, about once a month, carried articles on matters of immigration, news from local groups, and whatever might interest our immigrants. Later a little paper was started in Ontario called "Contact". After a while these two merged, became "Calvinist-Contact". It took time to develop but it has grown into a strong paper appearing regularly as a weekly carrying all kinds of articles pertaining to our Christian life in Canada, reaching about seven thousand subscribers.

Professor M. H. Woudstra, while a minister in Edmonton, feeling that our churches should have a church paper of their own, started "Church and Nation", specifically to develop the intelligence of our people on matters pertaining to church life. Thus far it has not gained a wide number of readers but it is forging ahead, pushed by prominent men in Canada, and certainly makes a worthwhile contribution to church life in Canada by editorials, all kinds of special articles and news from the churches.

Our ministers in Canada have increasingly contributed to our Dutch weekly, "De Wachter" by writing meditations, answering questions, enlightening the readers on Missions, commenting on matters of current interest. Thus this paper, though published in the U.S., has to a large extent become a Canadian publication.

"The Guide" is issued by the CLAC for the benefit of its members and others who may be interested. "The Christian Woman" is published on behalf of Chr. Ref. Ladies Societies. There are other papers of limited, local scope which in their own way are of significance.

A movement is on foot to establish a home for the aged.

Edmonton and surrounding places has launched a movement to establish a Christian college.

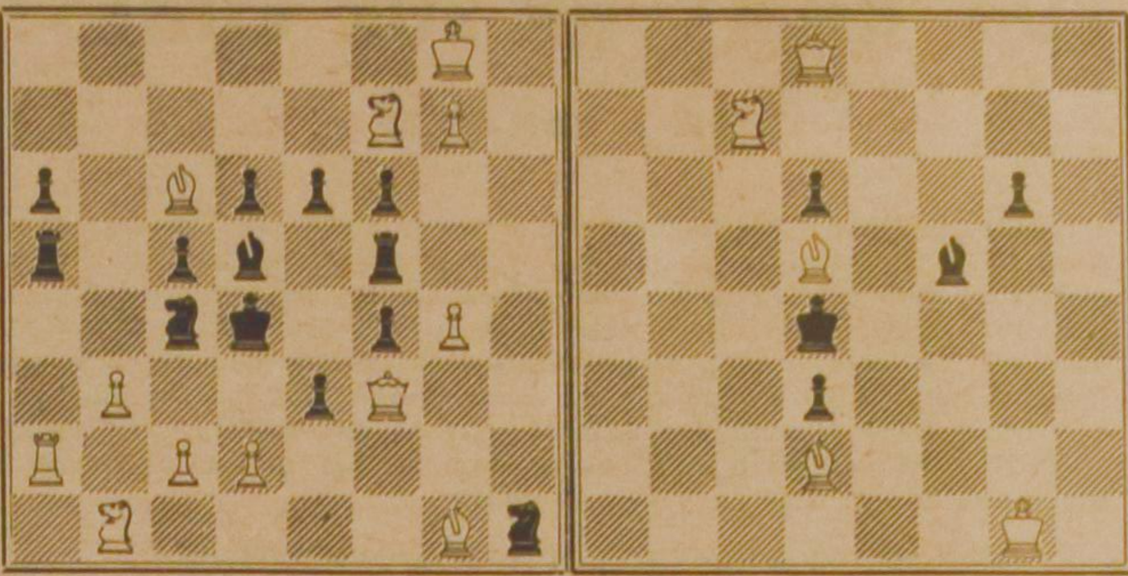
This brief survey of progress could not be complete but gives an idea of how God has blessed us. If any movement of importance has been overlooked I beg your pardon. May the Lord lead on and may His Name be praised.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN JUNE

No. 256	No. 257
Author: T. Jansma	Author: M. D. L. Artz
Black: 13 pieces	Black: 5 pieces

White: 12 pieces	White: 5 pieces
White to play and mate in three moves. 3 points	White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. This month we continue our well proven system of "difficult" three movers and easier two movers. In this way our veterans have something to work on and our beginners will not become too discouraged. By the way, the problems in this series are very worthwhile.
2. No. 256 has a keymove which is not evident. It certainly has a hidden threat. Quite some work is to be done before you will have finished the complete solution, as is asked for.
3. The position of No. 257 is in itself exceptional. The solution can easily be found. Keymove and threat, if any, please.
4. If possible, don't send solutions of this series separately, but wait till after the second series of this month will have been published.

INDONESIA

(Continued from page 9)

In the second place, during my first days in Djakarta I became also aware of the reality of a strong *religious movement.*

Rev. Roesman, whom we met on the airport, had invited me for a special meeting with his session in the manse, where afterwards supper would be served. To start with the matters of minor importance, supper consisted of rice and tea. I have heard people praying: give us to-day our daily rice.

During the session meeting I was told of a fabulous growth in that particular congregation. In 1941, there were only 30 members. Now this church numbered over 3000. And the vast majority of the 3000 were people coming in from the outside, a real harvest from the heathen. But the way along which these 'heathen' (most of them were young people) were brought in was through the simple witnessing done by members of the congregation.

Every Sunday there was the joy of new faces in the congregations, in the Sunday services or in the Bible studies; new faces, simply due to the fact that there were the young people bringing in their friends from work, from school, from the factory, from the university.

Never before in history have Djakarta and East Java been the scene of religious mass movements. I have been told that mass movements have always been very exceptional in the muslim world.

However, in the present Indonesia such movements are not exceptional at all. They seem to grow in every part. One reads of the hundreds of converts in Sumba and on Sumatra. But especially during the synod in Central Java I have been told of several cases where hundreds, and even thousands of people were added to the church and came for baptismal instruction.

I don't need to explain that these movement place a mighty challenge before the Christian churches, namely to present the gospel of Jesus Christ plainly and in all its fulness. On the other side, the mass movements bring also their particular temptations. The temptation, not only for the Roman Church, to make the way too easy, and the discipleship too cheap. And the temptation, not only for the numerous sects, in all piosity to steal the sheep that are waiting at the entrance of another fold! Here, in such a situation, one feels how strongly we need to pray for church unity! 'So there shall be one flock, one Shepherd.'

But the challenge is there, and the doors seem to be wide open. The Name of the beautiful Saviour seems to attract many. And no wonder, that in a country where so many live in poverty, uncertainty, fear and distress, more eyes begin to see the glory of the only great relief-bringer Jesus Christ.

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

CHILD CARE WORKERS

by M. TULP

In the first article under this heading the Nursing Career was discussed. Another person who is indispensible in the area of Mental Health is the social worker. Although several years of formal training and a diploma or license are required to enter this profession there are also other kinds of social work that can be entered into with less training. These are Child Care Work and Social Welfare Work. We have found Mr. Michael Tulp willing to write an article about each of these.

Mr. Tulp studied Economics and Sociology at the Free University of Amsterdam before coming to Canada in 1957 He then worked for the City of Toronto Welfare Department as a welfare worker, for the Ontario Department of Welfare as a Rehabilitation Counsellor and for the British Columbia Department of Social Welfare as a social worker. He is well qualified in the field of social work since after receiving an A.B. degree at Calvin College he obtained the degree of Master of Social Work at St. Patrick's College University of Ottawa. At present he works as a Psychiatric social worker at the Children's Psychiatric Research Institute in London, Ontario.

Child care consists of helping children and adolescents in the daily routines of eating, bathing, dressing, toileting, going to bed, playing, programming and conversing. Child Care workers are responsible for this twenty-four hour care of the children living in in-patient centres, boys' homes, children's villages, etc. They help them acquire skills for enjoying various activities, and by assisting sick, hurt, frightened, acting-out and unhappy children during periods of stress.

Child Care workers carry out many parental functions; they differ from actual parents in that these responsibilities are shared with other workers and are carried out during working hours, and in relation also to other disturbed children of the same age group. Child Care workers by their attitude, personality and skill provide a permissive atmosphere and a healthy, constructive environment which will enable the children to develop, and which will meet their needs. Child Care workers work closely with other professionals, like phychiatrists, nurses, psychologists and social workers.

TRAINING

Special training for Child Care workers is relatively new. In many centres in-service training is being given to enable workers to acquire skills and routines necessary for the functioning of the specific institutions employing them. Such workers are then being called houseparents, custodians, aids, attendants, etc.

A few places in Canada and the United States have started special one or two year training programs leading to a diploma or certificate. Some of these programs are conducted by Institutions, others by Universities, Colleges or technological institutes. Examples of these are University of Alberta, Calgary and the College of Applied Arts and Sciences, Toronto.

The Ontario Department of Health grants a certificate in Child Care Work to graduates who have completed a training course at Thistletown Hospital in Toronto or the Children's Psychiatric Research Institute in London. This latter training program is unique in Canada and is a major contribution to the Mental Health and Child Care fields.

COURSE CONTENT

The lecture courses include child development, child psychiatry, child health and first aid, mental health, milieu therapy and family dynamics. These are divided into basic and advanced courses relating to the one and two-year programs. Considerable reading is necessary, but the text books that are required are inexpensive to purchase, and there is an excellent library at the institutions. Each course has its own requirements involving assignments, attendance, examinations and class presentations and includes approximately 20 lecture hours. Each student is graded on completion of each series of lectures.

In seminars students learn the principles and application of milieu therapy, group dynamics, and the use of activities and craft skills. In addition, there are weekly meetings conducted by the psychiatrist in charge of the case which the child care workers and students attend for the purpose of discussing the pathology and treatment of children.

The remaining 75 to 80% of the student's time is involved in working on the wards with the children under close supervision of Child Care Instructors. Here they are evaluated in their ability to relate effectively to the children, their ability to provide group leadership, their capacity to accept responsibility, recording and observation skills, and ability to work as a member of a treatment team.

QUALIFICATIONS

The course is offered to men and women who are 19 to 50 years old, who have a minimum of grade 12 education, or equivalent, and who are personally suited to this type of work. Those applicants who have the minimum qualifications of grade 12 are enrolled in a two-year program. Those applicants with a university degree, or professional standing in related disciplines, are enrolled in the one-year program. Students in the first year of the two-year Ont. Dept. of Health program receive $3000 per annum. In the second year of the course they receive $3900 per annum. Students who are enrolled in the one-year program would receive a salary in the range of $3900 to $4050, depending on their education and other qualifications. Child Care staff do not live in the hospital, but are required to do shift work.

EMPLOYMENT will be readily available for men and women who have received a certificate. Throughout the country there is a growing need for the Child Care Workers. Group treatment homes conducted by private social agencies need workers. Married couples will be uniquely qualified to become houseparents in cottages. Children's Aid Societies have openings. Hospitals are accepting Child Care Workers for employment. This field is wide open.

De Koningin

Voor velen in Canada heeft het bezoek van H.M. de Koningin der Nederlanden een onuitwisbare herinnering achtergelaten. Voor menigeen heeft zich een gelegenheid voorgedaan, die in het oude vaderland ondenkbaar zou zijn geweest. Verscheidenen hebben Haar persoonlijk ontmoet, hetzij in een kerkdienst of tijdens een broodmaaltijd, bij de bezichtiging van een fabriek of tijdens een bezoek aan een boerderij. Maar allen waren het er wel over eens, dat de bezoeken die Hare Majesteit heeft afgelegd gekenmerkt werden door een ongedwongen, informele conversatie, die de Koningin wel heel dicht bij de mensen heeft gebracht.

Wij mogen hier dan al tien of vijftien jaar zijn, en wij mogen al jaren Canadees burger zijn, een bezoek of ontmoeting met de Koningin heeft vele oud-Nederlandse harten warm doen kloppen.

Omgekeerd geloven wij, dat de Koningin zelf met de vele ontmoetingen buitengewoon ingenomen is geweest. Er waren geen rookbommen, geen ongeregeldheden, geen werk voor de mensen van de veiligheidsdienst. Er waren alleen maar spontane uitingen van een sterke genegenheid, die zowel vorstin als immigranten van binnen verwarmd heeft.

Het is nu alles achter de rug. De Koningin is reeds weer naar het oude vaderland teruggekeerd.

Maar de herinnering blijft.

En die herinnering geeft aanleiding tot een paar losse gedachten achteraf.

Hier was een Koningin die liefde heeft voor haar volk en hier was een deel van het volk, dat liefde heeft voor de Koningin. Dit is uit het bezoek van Hare Majesteit aan Canada goed gebleken en dat maakte dit bezoek tot zulk een groot succes.

Het draagt onze gedachten tevens verder. Er is er Eén, die meer is, die Koning der koningen wordt genoemd en Wiens liefde voor Zijn volk nog veel verder draagt. De voorbereidingen voor het bezoek van H.M. Koningin Juliana werden zorgvuldig getroffen. Niets werd aan de omstandigheden overgelaten. Na Haar komt het andere bezoek, als de Koning der koningen arriveert om Zijn liefde aan Zijn volk te geven en de liefde van Zijn volk in ontvangst te nemen. Dat wordt nog veel grootser en rijker. Dat zal zeer uitbundig worden.

Wij weten niet wanneer dit zal zijn, maar "Kom Here Jezus, kom haastig".

Gebruik van talent

In de afgelopen maanden heeft Rev. Gritter voor ons blad een aantal artikelen geschreven, waarin hij het verloop van de immigratie weergaf. De artikelen hebben bij velen herinneringen opgeroepen aan die moeilijke eerste tijd, de tijd waarin velen binnensmonds of luidkeels hebben gezegd, dat ze net zo lief terug zouden willen naar het oude vaderland.

Maar die tijd is voor de meesten onzer nu wel voorbij. Wij hebben ons aardig ingeleefd en voelen ons op onze beste ogenblikken wel aardig Canadees. Dat was voor Koningin Juliana wel wat moeilijk te begrijpen. In haar gedachten waren wij nu nog hetzelfde als wat wij toen waren: Nederlanders in de vreemde.

Maar zo is het nu niet meer. Niet met trots, maar wel met dankbaarheid mogen wij wijzen op hetgeen in de laatste tien tot vijftien jaar tot stand kwam. Er is een groot aantal kerken gesticht. Er zijn scholen gekomen, zelfs high schools. In Alberta is men reeds bezig met een college en in Ontario zijn er reeds die dromen van een teachers college of kweekschool. Wij hebben onze districten van de National Union of Christian Schools, de Association for Advanced Christian Scholarship (ARSS) is gevestigd. Jeugd-, mannen- en vrouwenverenigingen treft men aan in schier iedere plaats waar een immigrantenkerk staat. Wij hebben "Salem" voor een mental hospital,. De farmers hebben hun federatie. Op het gebied van christelijk sociaal werk hebben wij de C.L.A.C. en het comitee voor "Justice and Liberty"; de Christian Trade Unions of Canada opereert in Hamilton en omgeving. De Canadian Home Bible League, weliswaar geen immigranten-organisatie maar toch sterk gesteund door de immigranten, laat al meer van zich horen. Onze excuses als wij een organisatie hebben overgeslagen, maar met elkaar is het een respektabele lijst. Er is actie allerwege, waarvoor wij dankbaar kunnen zijn. Het bewijst dat het christelijk geloof niet is beperkt tot de zondagse kerkdienst, maar dat het ook daadwerkelijk naar buiten treedt.

Want wat deze organisaties willen, een ieder op haar eigen terrein, is te tonen, wat het wil zeggen christen te zijn. Ons geloof in de Zaligmaker drijft onze interessen en activiteiten in een andere richting. Ons doel is verlegd. Wij streven ernaar, een ieder op zijn eigen terrein, te reflecteren wat Jezus in ons tot stand heeft gebracht. Dat feit gaat misschien wel eens schuil achter al het werk, dat verzet moet worden, maar dat is toch ons uiteindelijk doel.

Juist omdat dit ons doel is, moeten wij ervoor zorgen, dat zoveel mogelijk mensen bij de uitvoering van dit doel worden betrokken. Er gaan nog teveel talenten onder ons schuil. Mensen die belangrijk of minder belangrijk werk zouden kunnen doen, maar daarvoor om de een of andere reden niet in aanmerking komen. Daardoor kan het gebeuren dat een en dezelfde persoon drie of vier verschillende functies bekleedt, terwijl anderen niet bij het daadwerkelijke werk worden betrokken. Dan wordt de één overbelast, terwijl de ander het gevoel heeft niet in tel te zijn. Daardoor zijn al heel wat fricties ontstaan en gaat er heel wat medewerking verloren. Medewerking, die voor de persoon zelf goed zou zijn en die de organisatie te stade zou komen.

Er zijn heel wat mensen, die in de schaduw staan en op de achtergrond blijven, omdat anderen naar het voetlicht dringen of worden gedrongen. Daar moeten kerkeraden zich van bewust zijn bij het nomineren voor ambtsdragers en organisaties bij het nomineren van bestuursleden. Onze organisaties zullen er wel bij varen als "de een de ander uitnemender acht dan zichzelf."

H.M. KONINGIN JULIANA BEZOEKT TORONTO

Het zal niet zo vaak gebeurd zijn, dat het kerkgebouw van de Reformed Church in Toronto zo vol is geweest als tijdens de dienst van zondagmorgen 21 mei. Deze dienst werd namelijk bijgewoond door H.M. Koningin Juliana. De dienst had een normaal verloop, maar werd toch wel bijzonder door de tegenwoordigheid van de vorstin. Rev. J. Van Kuiken, de plaatselijke predikant was geen onbekende voor het vorstenhuis. Toen hij nog in Nederland was, was hij predikant van de Hervormde Kerk te Baarn, en als zodanig had hij meermalen gelegenheid om met het Koninklijk huis in contact te komen.

In de namiddag had een ontmoeting plaats met een aantal immigranten in de R.K. Kerk "Joan of Arc" aan de Bloor Street West in Toronto. Dit was geen receptie, het was ook geen officieel bezoek. De rollen waren hier omgedraaid. Deze immigranten hadden H.M. de Koningin uitgenodigd om met hen een broodmaaltijd te gebruiken. De mensen waren dus niet de gast van de Koningin, maar de Koningin was de gast van de immigranten. Een geste die H.M. zeer op prijs stelde.

Ofschoon de samenkomst strikt geheim was gehouden, verzamelden zich toch tal van mensen aan de ingang van de kerk, waar H.M. de Koningin ongeveer half twee aankwam. Alles was tot in de puntjes verzorgd. Dit betekende, dat de Koningin netjes naar een speciale kamer werd geleid om zichzelf wat op te frissen. Maar dit vond zij eigenlijk maar half goed. Zij wilde de mensen zien, maar ze wist niet waar zij waren. Het comite (dit waren de Revs. Geuzebroek, Father Renders, Kouwenhoven en Noordegraaf, alsmede Mr. M. Mol) hadden het zo geregeld, dat alvorens de mensen te ontmoeten, H.M. eerst gelegenheid zou hebben kennis te maken met de pers, die hier in Canada voor de immigranten verschijnt. In een afzonderlijk vertrek waren zij opgesteld. Dr. Kooistra voor "Church and Nation", Mr. Warnaar voor de "Pioneer", Pater Grootscholten voor "Compass-Onder Ons" en Mr. Farenhorst voor "Calvinist-Contact". Dit persbezoek was prettig, maar kort. De Koningin stelde verschillende vragen, maar het was te merken, dat dit niet het doel van haar bezoek was. Zij wilde weten, wie die vriendelijke mensen waren en waar zij waren, die haar tot deze broodmaaltijd hadden uitgenodigd. Toen dan ook de persconferentie afgelopen was, leidden Rev. Geuzebroek en Father Renders Haar naar de zaal, waar de deelnemers op de komst van Hare Majesteit wachtten.

De deur ging open en dadelijk brak een daverend applaus los. Dit was het moment, waarop iedereen gewacht had, ook de Koningin zelf.

Het was Haar aan te zien, dat dit de voldoening van het moment was. Hier was Zij de gast van een aantal oud-Nederlanders, die wilden laten blijken, dat ook in de vreemde de band aan het Oranjehuis nog steeds zeer sterk is.

Hoewel het protocol voorschrijft, dat men de Koningin geen pakjes mag aanbieden en dat men de Koningin niet moet verrassen, door Haar plotseling voor de noodzakelijkheid te plaatsen een speech te houden, werd ditmaal met de regels gebroken. De deelnemers aan deze maaltijd hadden namelijk een klein presentje gekocht voor de eerste kleinzoon van H.M., prins Alexander. Een kam en een paar borstels in zilver gevat, met de naam "Alexander" er in gegraveerd. Dit pakje stond open op tafel, daar waar de Koningin plaats nam. Zij vond dit echter geen wijze van aanbieden van een geschenk en Zij zei dan ook tegen Rev. Geuzebroek, dat hij er een officiele aanbieding van moest maken. Daar was uiteraard geen enkel bezwaar tegen. Maar op zijn korte speech moest de Koningin dan ook antwoorden. En dit was een moment, waar velen naar uitgezien hadden. In enkele, maar gevoelvolle woorden, gaf H.M. uiting aan haar gevoelens. Zij was dankbaar voor dit aardige blijk van medeleven, maar meer nog voor de hartelijke ontvangst die Haar bereid was. Een luid applaus was het antwoord van de aanwezigen.

Na de maaltijd ging de Koningin van tafel tot tafel om met de aanwezigen te spreken, zodat een ieder de gelegenheid had zich persoonlijk met Haar te onderhouden.

Toen Zij zich eindelijk naar de auto's begaf, was er buiten opnieuw een groot aantal mensen, die Haar zingend en zwaaiend uitgeleide deden. Een laatste groet en weg zoemden de auto's. Het bezoek was afgelopen, maar de voldoening op de gezichten van hen die achterbleven was duidelijk zichtbaar.

Zoals het in Toronto was, zo is het op meer plaatsen in Canada geweest. Hoog bezoek uit het oude land, maar doorstraald van warme wederzijdse sympathie.

Koningin Juliana ontvangt een enthousiast welkom van een menigte die zich had verzameld buiten de fabriek van Theodorus Niemeyer Canada Ltd. te Brantford. Twee en veertig leden van Brantford's Nederlandse gemeenschap waren aan H.M. voorgesteld tijdens een receptie na de lunch in de fabriek.

Election Results

from the Province of Alberta on May 23, 1967

The Social Credit Government under Premier Manning was generally favored again, as 55 candidates were returned. Quite a few, however, won their seat with an uncomfortable majority.

The Progressive Conservatives fought an active campaign, which netted them 3 seats in Calgary, 2 in Edmonton and one in Lac St. Anne.

Mr. Don Fleming, the initiator for government aid to private schools, found himself opposed and defeated by the P.C. leader lawyer Peter Lougheed, appealing to the young people with Go-Go gimmicks, supported by a very large team of campaigners, and by sufficient funds to pay for expensive literature, geared to build up the "educated man" image.

The upset in Edmonton was the defeat of the minister of education, Hon. R. H. McKinnon, who lost to the former quarterback of the Edmonton Eskimos, Don Getty.

Another surprise was the defeat of all 65 N.D.P. candidates, al though their popular vote increased to 16%.

Mr. Fleming commented after his defeat: "I'm really glad that at least the Christian schools will receive the government aid, I have been pleading for. Looking back to the last 4 years, I will always be happy to reflect on the impact of my proposals on government legislation. The only real regret I have now is that I would not be able to fight for a Christian university in Alberta, which is sorely needed. Others have to take this up, and I am happy to hear that Joe Radstaak, one out of your group, won his seat in Edmonton.

I would like to thank at this time for the help and support which I received from the Christian Action supporters in Calgary. For the lasting friendships I made among them, I am truly thankful."

Rectificatie

Zeer tot onze spijt is op pagina 3 van ons nummer van verleden week een verkeerde foto geplaatst. De foto rechts boven op de beneden helft van de pagina is de Koningin niet. Deze foto is op onverklaarbare wijze uit Nederland tussen de andere foto's van het Koninklijk bezoek gekomen. Onze excuses voor deze onfortuinlijke misplaatsing.

Red.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
58 Warwick Rd., Stoney Creek, Ont.

"JAN HAGEL EN KLETSKOPPEN"

Kent U ze nog wel van vroeger, die knappende kletskoppen en de brosse janhagel bezaaid met amandelen? Of de "allerhande', de goudbruine sprits, de boterkoek, en de bitterkoekjes; niet te vergeten de "Brusselse Kermis" met prachtig rose bespoten.

Samen met het gewone speculaasje vormden ze een luilekkerland in de banketwinkel van vroeger. Was het die heerlijke baklucht in de winel die U deed watertanden? Of was het de tractatie van het "alleen zondags bij de koffie" koekje dat het zo lekker maakte?

Onze levensgewoonten zijn veranderd. Inplaats van zondags bij koffie of thee presenteren we nu dagelijks onze koek of cake trommel.

En moeders van schoolgaande kinderen kennen maar al te goed dat bekende gezegde "Hi mom, we're hungry, what may we have to eat?"

In ons nieuwe vaderland hebben we geleerd om zelf te bakken.

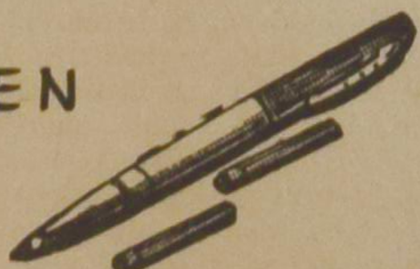
Eerst met veel misbaksels in de oven van het oude houtfornuis, dat altijd rookte, maar gaandeweg werd het beter, en nu bakken we, dank zij een glimmend witte stove, de lekkerste pies en cakes alsof we in dit land geboren en getogen waren.

In de omgeving van London wonen ook zulke baksterren.

Er was eens een Chr. High School Rally in London, waar ook een bake sale aan verbonden was. Dit werd zo'n succes, dat de dames besloten het op elke ledenvergadering weer te doen. Als dus uw man wordt opgeroepen voor zo'n vergadering, ga dan gezellig met hem mee, en kijk ook eens rond op de bake sale. Jan Hagel en kletskoppen zult U er niet vinden. Daar zijn we te veel voor vercanadeesd. Wel heerlijke cupcakes, pies, en alle soorten koekjes.

En als U echt wat wilt bijdragen voor de High School, breng dan ook een staaltje van uw eigen bakkunst mee, en laat anderen daar van genieten!

LEZERS SCHRIJVEN

FOUTIEF BEELD

Geachte Redakteur,

Gaarne zou ik gelegenheid ontvangen om een kort commentaar te leveren op het verslag in het nummer van 28 april betreffende de jaarvergadering van de CTUC. In dit verslag wordt een foutief beeld gegeven van het overleg tussen de CLAC en de CTUC. Het verslag bevatte de volgende zinsnede: "Op verzoek van de CLAC publiceerde de CTUC het reeds genoemde 'Why not one?'." Dit is een onjuiste voorstelling van zaken. Na een aantal samensprekingen en discussies tusen de twee organisaties, waarbij duidelijk bleek dat de CTUC de gedwongen betaling van lidmaatschapsgelden verdedigde en in praktijk bracht, verzocht de CLAC aan de CTUC om haar gronden en beweegredenen hiervoor op papier te zetten, **zodat dit door de National Board van de CLAC bestudeerd zou kunnen worden.** De CLAC verzocht de CTUC dus **niet** om dit te **publiceren.** Als CLAC betreuren wij het dat de CTUC dit wel heeft gedaan door vijftienhonderd exemplaren van het bedoelde geschrift te verspreiden, voordat de CLAC zelfs van het bestaan ervan afwist.

Met dank voor de plaatsing,

Hoogachtend,

E. Vanderkloet,
Namens de CLAC
National Board.

VLUCHTELINGEN

"She is nice, but a little different." Dit was de opinie die de andere meisjes en vrouwen op de bank hadden over Ingrid. Ze werd gerespekteerd, daar niet van, maar eigen werden we eerst niet met haar. In de eerste plaats was ze veel ouder dan wij, maar we vonden haar ook erg gesloten, ze vertelde nooit eens iets over vroeger, het was soms als droeg ze een masker.

"Trough the grapevine" hadden we gehoord dat ze van Letland kwam, of Latvia, zoals dit land hier in Canada genoemd wordt, een van de satellietstaten van Rusland. Na veel omzwervingen en verblijven in verschillende vluchtelingenkampen was ze in Canada gearriveerd. Ze sprak haar Engels met een duidelijk accent, maar haar vocabulaire was uitgebreid, en ze beheerste de taal beter dan menige rasechte Canadees. "No wonder, she has a University degree," werd hierover opgemerkt. Ze scheen zich hier in Canada ook goed thuis te voelen. Samen met haar man waren ze een huis aan het afbetalen, ze hadden een mooie car, kortom, ze was het ideale voorbeeld van de geslaagde New Canadian, en of deze New Canadian nu van afkomst een immigrant was of een "Displaced Person", dat maakte uiteindelijk voor de Canadees, geboren en getogen hier, weinig verschil.

Toen werd het oktober 1956. En in deze maand werd de wereld opgeschrikt door de bloedige opstand in Hongarije. Andere landen zagen in spanning toe. Zou Amerika Hongarije te hulp komen? "Help, help Hungary", waren de laatste smeekwoorden die radio Hongarije uitzond; en op de bank werd druk gespeculeerd. "If America decides to help, my husband (or boyfriend) will go overseas as a volunteer right away," zeiden leden van het personeel onder elkaar. We konden in die spannende dagen onze hoofden maar moeilijk bij het werk houden. Alleen Ingrid mengde zich niet in de gesprekken. Verbeten en zwijgend werkte ze, terwijl ze zich volledig afzijdig hield.

"What's gotten into her?" werd achter haar rug gevraagd.

In november bleek het dat de Freedom Fighters in Hongarije geen buitenlandse hulp te verwachten hadden. Berichten druppelden de vrije wereld binnen over Russische tanks, die Boedapest binnengerold waren, over executies, en daarna over een overweldigende vluchtelingenstroom die Oostenrijk binnentrok.

En toen, op een morgen, liet Ingrid haar masker vallen. Onder de coffeebreak begon ze te praten. En wij luisterden verbijsterd. "My father owned a factory," zo begon ze. "When the Russians came, he was taken out of bed one morning. I don't know whether he is dead or alive. That same day we had to flee. My brother is also in Canada now, but we don't know what has happened to my parents or my sister and two cousins, who were also employed in my father's factory. That day, when the Russians came, was the last I ever saw of them."

Ze vertelde verder, over de kampjaren in Wenen, en over de tot hiertoe vergeefse pogingen van het Rode Kruis om gewaar te worden wat er van haar familie was geworden.

Het scheen haar goed te doen zich eens uit te spreken. Na deze morgen was het ijs gebroken. Ze sloot zich nu ook meer bij ons aan, en werd "one of us". En toen, enkele maanden later, op een morgen, verzuimde ze, iets wat we van haar niet gewend waren. Ook de volgende dag kwam ze niet opdagen, maar er kwam geen bericht dat ze ziek was. We zouden haar, als ze de volgende dag nog niet kwam, op gaan zoeken, maar dat bleek niet nodig te zijn. Ze was er weer. Maar we schrokken van haar uiterlijk. Ze zag er uit of ze twee dagen zwaar aan de boemel was geweest, haar gezicht met de donkere kringen onder de ogen leek vervallen en oud geworden.

"What happened to you?" vroegen we verschrikt.

Ontredderd keek ze ons aan. "The Red Cross was successful," haperde ze. "Finally, after eleven years, I received a letter from my mother. She is living in our hometown, in a small, dilapidated house, all by her lonesome self. The factory and our estate now belong to the government. My father is dead, my sister died of tuberculosis in a refugee camp, and my two cousins went for an extended holiday up North. My mother means that they were deported to Siberia. I can send gifts to my mother, she lacks the bare necessities, and I already bought several things yesterday. The contents of the parcel was worth about $20.00 but the duty I had to pay was over $80.00. That's for Russia, they encourage gift sending, they want dollars."

Ingrid's verhaal is triest, maar ze is geen uitzondering. Hoeveel zijn er niet als zij, ontheemden, vluchtelingen, hoe ze dan ook genoemd mogen worden. Hun wieg stond op verkeerde bodem, en toen een vijandig gezinde regering de teugels in handen nam, moesten ze in paniek vluchten voor het naderend leger; ze werden uitgebombardeerd, of op de lijst van "gevaarlijk voor de staat" geplaatst, en moesten vluchten uit gevaar voor gevangenneming. En steeds nog wordt het leger der gedesillusioneerden, der ontheemden, groter. De twintigste eeuw wordt wel eens de eeuw van de vluchteling genoemd. Want niet alleen landen in Oost-Europa, ook China, Arabië, Cuba, Oost-Duitsland, noem maar op, hebben hun vluchtelingenprobleem. En dan zijn er de Joden. Hong-Kong's bevolking bestaat voor een groot gedeelte uit vluchtelingen. Er gaan jaren overheen eer deze mensenstroom is opgelost in de bevolking van andere landen. Een emigrant verlaat vrijwillig en doelbewust zijn oude vaderland. Een vluchteling heeft geen keus gehad. Sommigen vinden nooit een tweede vaderland en slijten hun jaren in vluchtelingenkampen, verblijfplaatsen waar geen plaats meer is voor initiatief of ruimte voor idealen. De toestand in Hongarije was onhoudbaar geworden in 1956. De gewone man verdiende net genoeg om in leven te blijven. Hij moest drie weken loon geven voor een paar schoenen, zes maanden loon voor een costuum. Er was de constante angst voor verraad, een kritische opmerking over de regering en men belandde in de gevangenis voor maanden of jaren, tot men "bekende". Er was geen vrijheid van drukpers, invloedrijke mensen werden gedeporteerd. Hongarije moest leven op propaganda, uitgedeeld door het communisme, via pers en radio. Wat voorviel in de gevangenissen van de Staatsveiligheidspolitie, de "Avos", de martelingen, de geforceerde bekentenissen, was geen geheim voor de onderdrukte bevolking. Het was daarom geen wonder dat het gistte onder de bevolking, en in oktober begon de opstand bij de studenten. Hun veroek was: Vrijheid van godsdienst, vrijheid van slavernij, vrijheid van pers en radio. Midden november was de opstand onderdrukt, en de stroom van vluchtelingen weer groter geworden. Oostenrijk had moeite de mensenmassa te verwerken. Het grensde aan het ongelooflijke hoe sommigen ontsnapt waren. Ouders vertelden dat ze hun babies morphinetabletten hadden gegeven, om ze bewusteloos de grens over te krijgen, zodat ze het niet op een huilen zouden zetten en zodoende hun ouders verraden konden. Anderen kropen door de modder en het moeras in het duister van de nacht, om zodoende de grenswachters, die klaar stonden om te schieten, te ontduiken. Wanneer de vluchteling eindelijk veiligheid had bereikt kwam de reactie. Een gevoel van intense opluchting, vermengd met weemoed. Professor Claude Cirtautas, Professor of Humanities in Dallas, Penn. en zelf ook jaren een vluchteling, beschrijft in zijn boek "The Refugee" de gemoedstoestand van menige ontheemde. De eerste paar dagen in veiligheid denkt men: Het kan niet dat dit met mij gebeurd is, men heeft een gevoel van onwaarschijnlijkheid, vooral de vluchteling die verdreven is, en dus niet zelf het plan heeft opgevat om te ontsnappen, omdat het leven in zijn land te angstig en gevaarlijk werd voor hem. Daarna komt de onvermijdelijke reactie: Dit duurt niet altijd, ik kom wel weer terug in mijn eigen stad of dorp, over een poosje, een paar jaar misschien, wanneer de dingen in mijn land weer geworden zijn zoals vroeger... Dan, eindelijk, komt de realiteit op hen af, de overtuiging dat men permanent van land is verwisseld. Het duurt vaak jaren, eer een vluchteling dit kan verwerken. Het ligt ook aan het karakter van de individu. Voor sommigen is de vrijheid, de atmosfeer die men inademt in een ander land, zo'n verademing, dat men spoedig geen verlangen meer heeft terug te gaan. Een Hongaarse onderwijzer, die in 1956 gevlucht was, vroeg eerst, nadat hij in Amerika aankwam zonder bitterheid: "Why didn't you Americans come to help us? Did you think we could free ourselves from the Russians with fists and stones?" Later vervolgde hij: "I lacked moral responsibilities too. I taught my children to believe lies. Everybody knew teachers were repeating lies. But what could we do? I have a family. I told my children for eight years that everybody in the States was starving, except for a few millionaires. There were arrests if you did not teach as you were forced to, arrests if you grumbled or dared to complain. I had to feed my classroom children on Communist lies. One night I was dragged from my home and questioned and beaten for hours. I had failed to be enthusiastic in my classroom about another Communist lie."

Vanaf 1940 tot 1965 kwamen 16 vrije landen onder Communistisch bewind, hetzij onder het bewind van Rusland of Communist China. Als gevolg hiervan werden 140 miljoen mensen slaven van het Communisme. Wanneer iemand ontsnapt is, komt ook vaak de ontgoocheling. Hij heeft verwacht dat iedereen hem zou verwelkomen. Hoe anders is de werkelijkheid vaak. Wat kan iemand die nooit in een onderdrukt land heeft gewoond begrijpen van zijn leven, dat een aaneenrijging van rampen is geweest? Hoe kan iemand anders zich indenken wat het is je ouders, je kinderen, je werk, je huis, je vaderland, alles wat vertrouwd was, te verliezen? In het oude vaderland hoorden ze erbij, hier zijn ze overgeleverd aan de barmhartigheid van vreemden, ze hebben geen rechten meer, ze zijn statenloos. Sommigen van hen bezaten vroeger kastelen, nu zijn ze straatarm. Daar is de vreemde taal. Een immigrant kan zich voorbereiden, een vluchteling heeft dit voorrecht niet. Dan is er de moordende verveling in de kampen. En als de weken maanden worden, komt de twijfel. Komt men hier ooit een keer verdaan? De moraal van de vluchteling daalt snel in een kamp. Er is geen werk en geen zekerheid, alleen maar verveling en rusteloosheid. Dan, eindelijk, komt het bericht, er is een visum voor een nieuw vaderland. En een nieuwe wereld opent haar deuren. Canada is een van de landen die haar deuren wijd heeft opengezet voor de ontheemden, evenals Australië, Amerika, en verschillende kleinere landen.

Franklin D. Roosevelt heeft eens gezegd: "Remember, remember, always, that all of us, and you and I here in the States esepecially, are descended from immigrants and revolutionists." Voor de vluchtelingen breekt nu de tijd aan om zich aan te gaan passen, een proces, waar ook een immigrant aan onderhevig is geweest. Jongere mensen gaat dit gemakkelijker af. Rusland heeft geprobeerd mensen terug te krijgen achter het IJzeren Gordijn. Een jongeman, al enkele jaren in de States, kreeg een getypte brief, door zijn vader gedicteerd. Zijn vader vroeg of zijn zoon niet terug wou komen. Alles was nu veel beter in zijn vaderland, er was vrijheid, overvloed, en dit was toch zijn thuis. Alles klopte, namen van zijn vrienden, verjaardagsdatum, tot in de kleinste bijzonderheden. "Except for one thing, vertelde hij, "my father died just before I fled, I even attended the funeral."

Vaak zijn refugees, ook al zijn ze al jaren hier, in onze ogen nog erg voorzichtig, en zelfs wat wantrouwend. Iedereen weet hier wel voorbeelden van. In Oshawa, Ont. woont een moeder, met haar zoon. Hun huis is maar klein, maar keurig bemeubeld. Ze is met haar zoon uit Hongarije gevlucht in 1956, en ze vertelt graag over haar ervaringen. "But don't mention my name in the paper," waarschuwt ze, "you never know." Ze is iemand die zich hier volkomen thuisvoelt en ze zou niet graag weer terugwillen naar Hongarije, ook al wonen haar ouders daar nog. Ze is een keer terug geweest, enkele jaren geleden, dat kan nu weer als men maar uiterst voorzichtig is met wat men zegt en vooral geen kritiek uitoefent op de regering. "At first, everytime I saw a policeman here in Canada, I wanted to hide," vertelt ze. Vroeger, in Boedapest, behoorde ze tot de aristocratie. Werken, zoals andere huisvrouwen, hoefde ze niet. Eerst waren de Duitsers in haar land, in 1945 kwamen de Russen. Ze moest vluchten, en verloor practisch alles wat ze had, op een paar kostbare voorwerpen na, die ze had begraven. Ze moest met haar zoon helemaal opnieuw beginnen, maar met wat ze had weten te redden kon ze tot 1951 leven zonder gebrek te lijden. Toen besloot het Communistisch bewind dat de mensen die tot de aristocratie hadden behoord, of een gouvernementspost hadden bekleed, een gevaar voor de staat opleverden. Binnen de 24 uur moesten ze vertrekken, sommigen kregen niet meer dan 6 uur om Budapest te verlaten. Van 1951 tot 1954 leefden ze samen, verbannen in eigen land, in een dorpje, zonder bezittingen, ingekwartierd bij eenvoudige mensen die volstrekt vreemden voor hen waren. "The peasants were very good to us, they even taught me how to cook," vertelt ze. Ze mochten onder geen beding het dorpje verlaten, en verdienden net genoeg om in leven te blijven. Hun vroegere bezittingen waren verdeeld onder partijleiders.

In 1954 kwam er een andere premier en werd het leven iets dragelijker. Ze mochten gaan wonen in de omgeving van Boedapest, maar niet in de stad zelf, daar moesten ze dertig mijl vandaan blijven. Met hulp, geschonken in het geheim door familieleden en vrienden, bleven ze in leven. Toen kwam de opstand in 1956. Ze hoorden geruchten dat jongemannen gedeporteerd werden naar Rusland, daar naar school werden gestuurd, met de bedoeling er goede communisten van te maken. Zo vaak gedesillusioneerd, was dit de druppel, die de emmer deed overlopen. Ze besloot met haar zoon te vluchten. Haar zoon vertelt verder, zijn moeder is niet zo heel erg bedreven in de Engelse taal. "An old man took us to the border, and we walked backwards across the border," vertelt hij. Dit, voor het geval de Russische grenswachters hen zouden ontdekken, zou hen de indruk geven dat ze de andere kant uit gingen. "One cousin got hysterical, and went back, before we reached our destination," zegt hij. "She was very nervous, and couldn't go through with it," vergoelijkt zijn moeder.

Wat opvalt is het respect dat deze zoon, die zeker achter in de twintig is, heeft voor zijn moeder, en de uiterst beleefde manier waarmee hij haar behandelt. Het is te zien dat ze samen veel hebben doorgemaakt. Refugee, vluchteling, een heel bekend en gewoon woord in deze tijd.

Maar aan het einde van zijn boek "The Refugee" merkt Prof. Cirtautas op: "The refugee is like a prophet, who points towards the horrors which man's destructiveness may unloosen tomorrow. As a living person he represents the fate of world-wide homelessness which threatens all people. We have evaded the God to Whom we belong, and have become godless. As soon however, as man severs his relationship with God and turns away from Him, he becomes homeless in this world. The refugee teaches his new country a lesson: If you persist in your rejection of God, you may be tomorrow, what I am today."

B. Hosmar.

Ref.: **"Escape from fear,"** by Martin Bursten; **"The Refugee"**, by K. Circautas.

ETEN VOOR INDIA

Veertig procent van de baby's in Bihar is er even slecht aan toe als dit kind. Geboren in honger, een half jaar wegkwijnend leven, gestorven van uitputting. In de wereld van 1967 . . . .

De Huidige Twaalf Internationale Vuurhaarden

Thans zijn er twaalf aktuele internationale brandpunten aan de orde, al is het aantal "zwijgend" konfliktpunten veel groter. Spanje maakt aanspraken op Gibraltar en een voorstel om de kwestie voor het Internationale Gerechtshof in Den Haag te brengen werd door Spanje verworpen.

Wederzijdse grensconflikten van Israël met zijn buurstaten duren voort en de internationale spanning in dit gebied is niet verminderd maar gestegen. Regelmatig zijn er grensincidenten te melden uit dit gebied van de haat tussen de Arabische wereld en Israël.

Jemen kenmerkt zich door een oplopende spanning tussen de republikeinse stromingen en de monarchisten. Egyptische troepen in Jemen steunen de republikeinen, terwijl de monarchisten hulp van Saoedi-Arabië krijgen. De helft van Jemen is thans onder gezag van de republikeinen.

In de Zuidarabische Federatie heersen spanningen tussen de politie en nationalistische groepen. Reeds is het tot zeer bloedige botsingen gekomen en men mag aannemen dat Egypte en Saoedi-Arabië hier beiden invloed proberen te krijgen. Er zijn reeds wederzijdse beschuldigingen geweest van steunverlening.

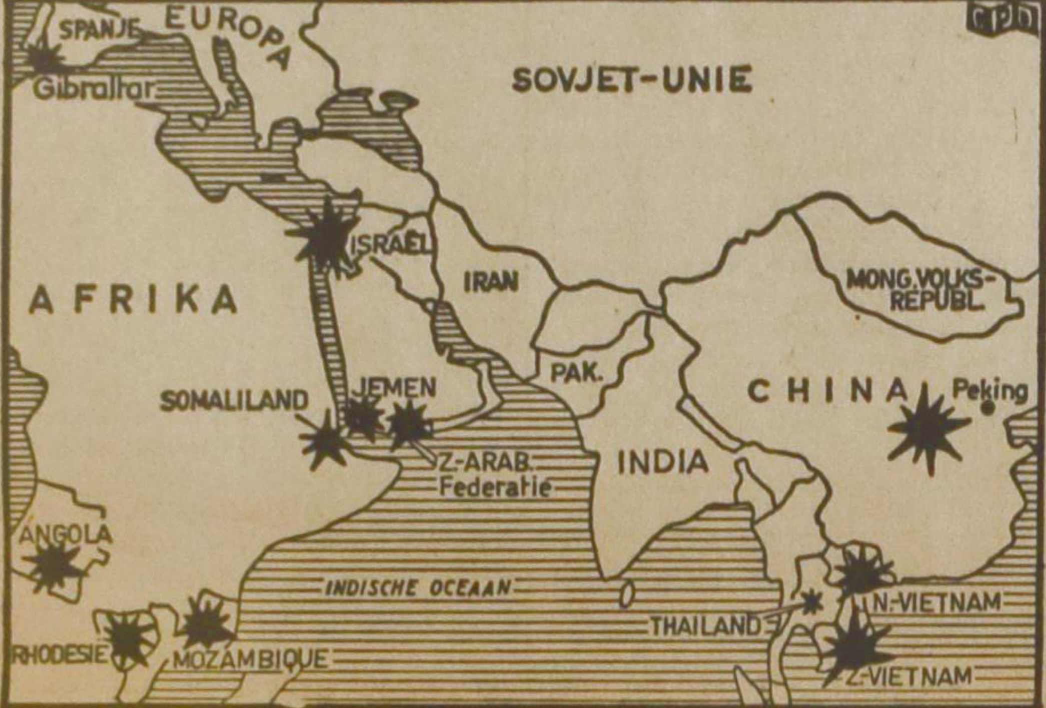
Somaliland in Afrika heeft te rekenen met aanspraken van zijn buurlanden Ethiopië en Somalia. Alleen het feit dat de Fransen het gezag in Somaliland handhaven voorkomt een gevaarlijke situatie in dit deel van Afrika want Ethiopië en Somalia zijn elkaar niet erg vriendschappelijk gezind doordat zij beiden op hun beurt weer aanspraken maken op delen van elkaars gebied. Voorts is de invloed van China en Rusland in Somalia vrij groot.

Angola en Mozambique zijn de laatste bolwerken van een koloniaal tijdperk. Al jaren voert hier een nationalistische groepering strijd tegen het Portugese gezag. Sedert 1964/'65 is in Portugees Mozambique een vrijheidsbeweging gewapend aktief. Zowel in Angola als in Mozambique ontvangen de opstandige groepen steun uit de omliggende negerstaten.

Rhodesië is sedert 1965 een internationaal politiek brandpunt doordat de blanke regering in november 1965 de eenzijdige zelfstandigheid van het land uitriep tegen de wil van Engeland in. Zwart-Afrika ziet deze eenzijdige uitroeping van de onafhankelijkheid als een politieke bedreiging voor de 4 miljoen negers door de 217.000 blanken.

De ontwikkeling van de Kulturele Revolutie in China is van internationale betekenis aangezien dit voor een deel de situatie van morgen zal bepalen wat betreft de verhoudingen in Azië. In de uitgave van januari 1967 kondigde het "Peking-overzicht" aan: "In 1967 zal de klassenstrijd in China zich naar alle kanten ontwikkelen."

Vietnam blijft levensgroot 's werelds probleem nummer één. Meer op de achtergrond, maar buitengewoon belangrijk ontwikkelt zich de situatie in Thailand, waar een steeds sterkere strijd van opstandige kommunistische groepen merkbaar wordt en waar de Ver. Staten steeds meer hulp moeten verlenen.

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(19)

Als er uit sommige families idealisten opstonden, waren dat voor de overigen onwezenlijke figuren, die de rust verstoorden. Dat vreemde, verre idee van zionisme en nog meer van die dingen die op "isme" eindigden, zouden hun last en narigheid bezorgen. Ze waren bevreesd voor de hoon en de wraak die zouden volgen op de onrust welke de nieuwe ideeën wekten...

Amos was reeds vóór het beëindigen van de oorlog met allerlei werkzaamheden belast geweest en hij kweet zich met ijver van de hem opgedragen taak. Innerlijk voelde hij zich evenwel weinig enthousiast.

Op verzoek van Weitzman schakelde hij zoveel mogelijk de schuwe en vaak nog onhandelbare Nederlander in en het bleek dat er enige belangstelling in de afwezige blik van de jongen kwam.

Amos bekende zichzelf bitter, dat hij, ondanks de steun van Mr. Weitzman, een slechte pionier was. De gestoorde Nederlander zou hem waarschijnlijk binnenkort voorbijstreven.

Het Amerikaanse meisje had hij niet meer teruggezien. Hoewel hij zichzelf voorhield dat hij het een geluk moest achten, was er binnen in hem toch een honger naar haar aanwezigheid. Hij zou minder troosteloos en eenzaam leven, als hij haar maar in de buurt wist, maar hij dorst niemand naar de plaats van haar verblijf te vragen.

De nasporingen van het Rode Kruis naar zijn familie hadden niets opgeleverd en hem werd van alle kanten verzekerd, dat een tocht naar Amsterdam zinloos zou zijn. Het gehele gedeelte van de stad waar hij gewoond had, was door de Duitsers uitgekamd. Alles wat Jood was, was indertijd, ongeveer tegelijkertijd dat hijzelf werd weggevoerd, uit Amsterdam verdwenen, behalve enkelingen die een schuilplaats hadden gevonden.

De kampen hadden niets opgeleverd wat maar enigszins met het opgegeven signalement en de naam overeenkwam. Vermoedelijk waren de meesten tijdens het transport reeds uitgezwaveld. Dat had op grote schaal plaatsgevonden en registratie daarvan was blijkbaar niet mogelijk geweest, hoe grondig de Duitsers daar ook gewoonlijk de hand aan hadden gehouden.

Mr. Weitzman gaf hem de stellige verzekering dat hij hem in de gelegenheid zou stellen na niet te lange tijd zelf nasporingen te doen. Voorlopig was het alleen aan het Rode Kruis mogelijk iets te bereiken in de chaos.

Bovendien was de haat van de verliezers nog zo op de Joden gericht, dat een eenling-Jood weinig kans maakte aan hun wraak te ontkomen.

Anders was het met de Nederlandse kamergenoot, die al vrij spoedig bericht ontving van zijn zuster dat ze door een gefingeerd huwelijk met een Ariër met rust gelaten was. Haar vader, moeder en broertje, die tegen haar wil naar Westerbork waren gegaan in de stellige overtuiging dat ze daar geïsoleerd zouden worden tot het eind van de oorlog, maar daarna weer gewoon vrij zouden zijn, waren alle drie aan tyfus gestorven in Bergen-Belsen.

Het leek uiterlijk of de Nederlander zich niet veel aantrok van deze tragische gebeurtenis. Toch merkte Amos, dat hij 's nachts onrustiger was dan gewoonlijk en zijn ogen zo ver gesloten hield, dat hij op een slaapwandelaar leek.

Slechts zelden richtte hij het woord tot Amos. Daar ook bij Amos de lust tot converseren niet groot was, gingen ze stil huns weegs. In opdracht van Mr. Weitzman had Amos er wel voor gezorgd, dat zijn kamergenoot geregeld college liep en hij had ook gemerkt, dat die colleges niet zonder resultaat bleven. Het bleek hem dat de jongen, bij het uitbreken van de oorlog, pas aan zijn rechtenstudie begonnen was. Door een luidruchtige straatdemonstratie was hij al dadelijk opgepikt en in een kamp gesloten. Hij had zich, door alle teisteringen heen, blijkbaar beziggehouden met de schuldvraag voor de Joden aan de kruisiging van Jezus van Nazareth. Was het daarom dat ze in de verstrooiing waren gekomen? Maar was het bewezen, dat ze verantwoordelijk waren voor dat tragische incident in de grijze oudheid? Waren er bewijzen, dat Jezus had geleefd? Of waren de evangeliën en de uitweidingen daarop makelij van Joodse, Griekse en Romeinse dichters? Of van ethici, die nieuwe normen wilden instellen en daar een bepaalde, door hen gecreëerde, figuur aan verbonden, om meer indruk te maken? Maar waarom hadden ze daarvoor dan een Jood genomen?

In deze zin had Amos telkens flarden van overdenkingen opgevangen, die de jongen in zijn slaap uitte. Soms was zijn opwinding zo groot, dat hij overeind vloog en Amos genoodzaakt was, hem te kalmeren. Hij deed dat dan zonder op het probleem van de knaap in te gaan. Hij had niet de minste neiging, zich in welke vraag ook te verdiepen en het onderwerp waar de jongen blijkbaar mee tobde, was zelfs in de verte nooit bij hem opgekomen.

Weitzman had af en toe geïnformeerd hoe zijn kamergenoot het maakte en Amos had niet anders dan een bevredigend antwoord kunnen geven. De jongen was netjes, geregeld in zijn levensgewoonten en aan de eettafel gedroeg hij zich keurig. Er viel dus eigenlijk niets op hem aan te merken. Dat hij een soort probleem-psychose had, kon niet onder gebreken worden gerekend. Het trof hem op een keer bijna onaangenaam, dat Mr. Weitzman zei: "Dank zij jou komt er nog wel wat van dat jongmens terecht."

"Maar ik doe niets aan hem. Wij spreken maar zelden tegen elkaar," had hij geantwoord.

"Nee, dat kan wel, maar je aanwezigheid doet het. Leiding geven hoeft niet met conversatie gepaard te gaan. Je persoon doet het. We zullen je maar niet aan de jongen ontnemen; 't is het beste dat hij meegaat naar Palestina als hij dat wil."

't Was twee maanden na de oorlog, toen een grote barkas van Napels uit vertrok, volgeladen met overgebleven fragmenten van gezinnen, naar de enige wijkplaats die hun overbleef: Palestina.

Enkele overtuigde zionisten hadden de leiding van de groep. Onder hen bevond zich Mr. Weitzman. Hij had mede de maatregelen getroffen voor transport en ontvangst van de tienduizenden, die verzameld en gegroepeerd konden worden.

Mirjam was hem een trouwe hulp gebleven. Na een korte poos in Amerika te zijn geweest, was ze teruggekeerd met zoveel fondsen voor de hulpactie, dat er van directe nood gelukkig geen sprake meer was.

De passagiers waren in lange rijen naast elkander in het ruim van de oude barkas geïnstalleerd. Het vaartuig schommelde soms onrustbarend, maar Weitzman beweerde, dat de zee zo kalm was, als een plas bij windstilte.

Bij de niet op zeereizen geprepareerde passagiers bracht het op en neer deinen een grote consternatie teweeg. Vooral als het schip omhoog werd getild en daarna weer in het dal van de golf zakte. Dodelijke angst en protest waren aan de orde van de dag. Alle opgekropte verschrikking barstte los in huilbuien en rumoer en 't was een opluchting dat de meesten in korte tijd zo zeeziek werden, dat ze niet bij machte waren, zich tegen hun lot te verzetten.

Amos en de andere Nederlander bleven, wonderlijk genoeg, gezond en sleepten de een na de ander uit zijn braaksel naar een schone plek. Er was gelukkig genoeg oud papier aan boord om onder de slachtoffers te schuiven.

De patrijspoorten konden niet geopend worden; 't was in de volte en de stank om te stikken, maar beiden bleven op de been, tot de windstilte inviel. Meermalen bekroop Amos de gedachte, dat hij zich beter in het zindelijke bed bij Dr. Grabe had kunnen nestelen, maar toen de patiënten zich langzamerhand weer herstelden en in een houdbare toestand terugkeerden, raakte deze overdenking op de achtergrond.

Toch was de stemming allesbehalve opgewekt en de Griekse kust werd zonder veel belangstelling gepasseerd.

De jonge Nederlander bleek nu juist geïnteresseerd te raken. Hij stond urenlang naar de purperen rotsen en de in alle kleurschakeringen begroeide ravijnen te staren. Toen de kenners van de landstreek hem op overblijfselen van klassieke gebouwen wezen, gaf hij zelfs aanvullingen op wat er verteld werd.

Amos begon het ook voor hem vreemde land hoe langer hoe geboeider op te nemen. Als in de avond en de nacht ontelbare lichten aan de kust, in een tintelend bewegen, tegen de donkere hemel afstaken en schijnsels wierpen op het zwarte water en de inhammen van de rotsen, voelde hij een trillende bewogenheid in zijn binnenste. Zijn verlangen werd dan omhoog gericht, naar iets dat daarachter moest zijn.

De Amerikaanse kwam hem dan vaag voor de geest, maar verbleekte weer bij de in zijn hart opgewekte, mysterieuze drang naar iets dat boven de aarde was en gestalte in hem probeerde aan te nemen.

Van wat, van wie kwam het? Hij wist het niet. Het doorstroomde hem in zachte golven, het drong hem de tranen naar de ogen en het deed hem beven van ontroering.

Ditzelfde gevoel doorstroomde hem, toen bij het aanbreken van de vierde nacht aan alle kanten werd geschreeuwd, dat Haifa in zicht was.

Met een schok sprong hij van zijn kooi en snelde naar boven. Daar voor hem verscheen een vaag lichtende streep aan de diep paarse hemel. Het zoeklicht van een vuurtoren vlamde op en doofde weer. In de schemerige streep werden flikkerende lichtjes zichtbaar. Hij zag ze van diep in de zee tot hoog boven op een berg. Dit moest de Karmel zijn en de pikzwarte contouren, die daarachter omhoog staken, vormden het Hermongebergte.

"Daar... daar aan de andere kant, wat is dat?" werd er om hem heen gevraagd.

"Dat is Akko, de oude Arabierenvesting."

Er ging een rilling door hem heen. De Arabierenvesting in... in het land waar ze heentrokken. Hun stamland, dat hen opnemen en beschermen moest. Niet alleen zij, die met deze oude barkas zouden landen, maar de honderdduizenden die hen zouden volgen.

Het was of het krijsende rumoer om hem heen verstomd was en of alleen de jonge Nederlander naast hem stond. Eerst in de gestalte van de oude man met de doffe ogen en de naar beneden gezonken onderlip, die prevelde: "Hoor je wel, Saar, daar zingen ze weer." Tot dat gezicht en het geluid vervaagden en plaats maakten voor de ranke leden en het magere, ovale gezicht van de jongen met de schuwe blik.

"Ik... ik vind het machtig, dat we hier zijn," hoorde hij de jongen duidelijk zeggen. "'t Lijkt wel... of we de hemel binnenvaren."

Bij deze woorden kwam Amos geheel tot zichzelf.

Dit... deze stad... deze tinteling van lichtjes, was allemaal niets bijzonders. Precies zo zag je het in Zürich. Als je aan de overkant van de Züricher See stond, lag de stad daar net zo. Veel uitgebreider, veel grootser nog.

Hij moest zijn verstand gebruiken en zich niet mee laten slepen, maar omdat hij de jongen naast zich niet kwetsen wilde, zei hij: "Ja, fantastisch, dat heuvelland. Dat zijn we in Nederland niet gewend, daar is alles even vlak."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to God we are happy to announce the birth of our son

RICHARD RALPH

born on Mother's Day, May 14th, 1967.

Ralph & Theresa Wesseling, (nee VanWier).

R.R. 5, Waterford, Ont.

With thanks to God we are happy to announce the birth of our son

ANTHONY ALLAN

A brother for Tanya.

Born on May 18, 1967.

Mr. and Mrs. H. Boks, nee Span.

R.R. 1, Mount Hope, Ont.

With joy do we announce the birth of a daughter

CAROL LORETTA

We believe that the promise in Genesis 17:7, as old as it may be, includes this infant in the 20th Century.

Kenneth & Lucille Sjaarda (nee Wielhouwer).

A sister to:
Sharon Lynn.
Charles Edward.
James Gregory.

May 21, 1967.

23 Indianola Dr.,
Etobicoke, Ont.

With joy and gratitude to the Lord, who made everything well, we announce the birth of our son, born on Tuesday, May 23rd, 1967.

We call him:

CALVIN PETER

A brother for Joyce and Janette.

Martin and Doreen VandenBos.

512 - 840 Springland Drive,
Ottawa 8, Ontario.

With gratitude to the Lord we are happy to announce the birth of our son

HENRY LEONARD DIRK

Mr. and Mrs. D. Mostert—Numan.

Philip.
Letty.
Marica.

May 25, 1967.

513 West 5th Street,
Hamilton, Ont.

With thankful hearts to the Lord and great happiness we announce the birth of our first-born twin-daughters

DIANE and GLENDA

to Ralph and Joyce Vyn (nee Dam).

May 25, 1967.

33 Garden Ave.,
Ancaster Ont.

We are thankful that God has entrusted to our care a son. We've named him

MARK STEPHEN

Jake and Pia De Weerd.
John and Jeffrey.

4557 Prince Albert St.,
Vancouver 10, B.C.

Thankful to the Lord we are happy to announce the birth of our daughter

ANNETTE JOANNE

A sister for Tommy, Cathy, Harold and Gerald.

84th great grandchild for Mrs. C. Bosma in the Netherlands.

Cornelius and Jenny Bruulsema.

R.R. 2, Ancaster, Ont.
May 26, 1967.

Mr. & Mrs. Jacob Rintjema of R.R. 1, Grimsby wish to announce the engagement of their youngest daughter

HELEN

to

Mr. JERRY ZANTINGH

son of Mr. & Mrs. Henry Zantingh of R.R. 2, Smithville.

Wedding to take place June 10th, 1967 in Riverside Christian Reformed Church of Wellandport.

Rev. J. Zantingh officiating.

Mr. and Mrs. Henry J. Syrier of Woodstock, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

JANE WILHELMINA

to

Mr. CHRISTIAN W. G. VAN SAREN

son of Mr. and Mrs. W. Van Saren of Guelph, Ont.

The wedding will take place D.V. on Friday, June 16, 1967 at 7:00 p.m. in the Christian Reformed Church, Guelph, Ontario.

Rev. J. C. Derksen officiating.

Future address: 2 Graham Avenue, Guelph, Ontario.

Friday, June 2, 1967, the Lord willing, we hope te celebrate with our parents

JOHN FENNEMA

and

LOUISE FENNEMA, nee DE HAAN

their 40th wedding anniversary.

Their thankful children:

Hamilton, Ont.:
Bert and Tina Tigchelaar.
John and Tina Fennema.
Henry Fennema.

Dundas, Ont.:
George and Sedie Mantel.

York, Ont.:
John and Nellie De Leeuw.

Hamilton, Ont.:
Joe and Wilma Fennema.
Joe and Betty Groen.

And 17 grandchildren.

39 Lister Ave.,
Hamilton, Ont.

Op zaterdag 3 juni 1967 hopen wij met onze ouders en grootouders

HARM KERSSIES

en

AALTJE KERSSIES—JANSSENS

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat God hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Londesboro, Ont.:
Henk en Diny Kerssies.
Harry.

Hamilton, Ont.:
Jan en Nely Kerssies.

Mount Hope, Ont.:
Janny en Sam Elzinga.
Anita, Simon, Barbara, Harold en Sylvia.

Jarvis, Ont.:
Henny en John ter Steege.
Walter en Richard.

Amsterdam, Nederland:
John en Joyce Kerssies.

Jerseyville, Ont.:
Harry Kerssies.

R.R. 1, Jerseyville, Ont.

Weduwnaar met 2 kinderen, Zuid-Ontario, zou graag langs deze weg

IN KENNIS KOMEN

met een vrouw en moeder voor de kinderen. Schrijf aan # 1967, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

On June 12, 1967, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents and grandparents

JUSTUS KRAAK

and

CORNELIA KRAAK—BOERSMA

May the Lord spare them and be their trust in the years to come.

Sarnia, Ont.:
Vicky & Bill Vryburg.
Jane & Larry Hodgson,
Chris.
Hilda Kraak & George Douma.
Ken.
Mary-Ann.

16 Preston Ave.,
Sarnia, Ontario.

On the ninth of June, 1967, we hope to celebrate with our parents

HUIBERT DUIZER

and

PAULINE SLEEUWENHOEK

their 30th wedding anniversary.

May the Lord spare them and be their trust in the years to come.

Juelsminde: Denmark:
Gerrit and Ellen Duizer.
Suzanne.

Goderich, Ontario:
Art and Janet Haverkamp.
Hughie - Pauline - Annette.

London, Ontario:
Larry and Toni Denomme.
Christopher.
Audrey and Peter
John
Marilyn
Angela
Linda
Kalvin

81 Grand Ave.,
London, Ontario.

With thanks to the Lord we hope to celebrate on June 3, 1967 the 25th wedding anniversary of our beloved parents

KLAAS JAN MARKUS
JANNA PIETERNELLA MARKUS—VAN DORP

May the Lord bless them for many more years to come, is a wish of their thankful sons

John & Clarence.

R.R. # 5, Galt, Ont.

On Sunday, June 4th, 1967, D.V., we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

HERMAN J. OOSTERMAN

and

NEL OOSTERMAN (POLS)

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That our Lord may continue to bless and spare them is our prayerful wish.

Brinston:
Jack and Cora Van Beilen.
Ricky, Karen & Wendy.

Chesterville:
Arie and Sandra Oosterman.
Rosanna.

Chesterville:
Wilhelmina.
Jacob.
Sharlene.
Jo-Ann.
David.

Chesterville, R.R. # 1, Ontario.

Met dankbaarheid aan God hopen wij op 4 juni D.V. met onze ouders en grootouders

JAN VAN BARNEVELD

en

METJE VAN BARNEVELD—DE ROOY

de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Het is onze wens en bede dat God hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen.

Hamilton:
Ellie en Arthur Joosse,
Carl John.

Sarnia:
Bill en Linda Barneveld,
Barbara Lynn.

Oakville:
Gijs Barneveld.

Sarnia:
Gerda.
John.

663 Murphy Road,
Sarnia, Ontario.

Door een tragisch auto-ongeval werd plotseling uit ons midden weggenomen onze zeer geliefde zuster en tante

ELIZABETH ZWAAN, geb. KOEL,

op de leeftijd van 63 jaar.

"Zalig, die tot Jezus vliedt,
Hij heeft in de grootste smarte
Rust en blijdschap van Zijn harte.
Hoger blijdschap is er niet.
Hallelujah.
Zelfs het sterven wordt een lied."

Gerrit en Nel Krijt.
Mary en Jake,
Gary en Trevor.

North Surrey, B.C.

20 mei 1967.

The Christian Reformed Ladies' Society "The Lord is Our Banner" of Surrey, B.C. expresses its deepest sympathy to the family of

Mrs. E. ZWAAN,

who the Lord so suddenly took away from them.

May the knowledge that she is with the Lord, be a comfort to them.

President - Mrs. H. Bade.

Secretary - Mrs. W. Venema.

De Vrouwenvereniging "In 's Konings Dienst" te Duncan betuigt haar innige deelneming aan Mrs. H. Wikkering en familie nu zij opnieuw in droefheid gedompeld zijn door het overlijden van hun geliefde man en vader

Mr. H. WIKKERING.

"Want wij weten dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis."

2 Cor. 5 vers 1.

Duncan, B.C., 22 mei 1967.

Namens het bestuur:

Mrs. F. Witteveen, Pres.

Mrs. G. Hols, Sec.

Having entrusted him to us for eight years, our Heavenly Father took unto Himself our beloved child and dear brother

GORDIE.

"And in God's House for evermore
His dwellingplace shall be."
Psalm 23

Mr. and Mrs.
Ben Vander Vliet,
Ronnie and Joyce.

2134 Fowler Drive,
Clarkson, Ont.

May 26th, 1967.

Onze Hemelse Vader heeft in Zijn Heerlijkheid opgenomen, na een langdurig en geduldig gedragen lijden, onze lieve kleinzoon

GORDON PHILIP VANDER VLIET,

op de leeftijd van 8 jaar.

Amsterdam:
Mevr. G. Vander Vliet.

Sassenheim:
Mevr. G. C. Vanden Berg.

In His infinite wisdom the Lord took unto Himself, in His mansions of glory, our nephew

GORDIE VANDER VLIET.

"If ever I loved Thee, my Jesus 't is now."

Mrs. N. Phillipo, Clarkson, Ont.

Rev. and Mrs. G. Nonnekes, Orangeville, Ont.

Mr. and Mrs. G. Verhagen, St. Albert, Alta.

Mr. and Mrs. G. Koning, Edmonton, Alta.

Mr. and Mrs. L. J. Vanden Berg, Grand Rapids, Mich.

Mr. and Mrs. H. R. Lammers, Brampton, Ont.

---

130 Acres DAIRY FARM
met melkcontract.

8 Mijl vanaf Jarvis aan Hwy. 3. Goed 8-kamer huis van alle gemakken voorzien.

Grote barn, alle nodige machinerieën. Meer dan 50 stuks Jersey vee. Lichte grond, geschikt voor alle gewassen. Vraagprijs $48,000, $15,000 down.

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

An 18-year-old

STUDENT

would like to work in a Christian family during the summer months. Please contact Miss Effie Haanstra, R.R. 1, Vinemount, Ont., or phone 643-2469.

For rent:

A FURNISHED SUMMERHOME

10 miles from Sauble Beach and Chr. Ref. Church. Sleeps nine. Refrigerator. $30 a week. $15 long weekend. Jim Bergstra, R.R. 1, Shallow Lake, phone 935-2309.

For sale in Hamilton:

3-BEDROOM HOME

2 years old, better than average. Across from Chr. School. For information call Mr. Henry Schilthuis at Kern Real Estate. Tel. 389-9715. All offers considered.

Trenton, Ontario.

WHICH MINISTER

is willing to preach in our church on July 3, August 5, 12, 19? Please contact Mr. A. N. Sanders, Wooler, Ont.

PRIVATE FARM SALE

100 acre, 95 workable. Dairy or beef. Land has been tiled. Excellent water supply. Frame house, hydro and bathroom. Large barn. Very good location in S.W. Ontario. Close to Church and School. Christian Secondary School within driving distance. Possession date can be arranged before fall '67. Will sell reasonable for cash. Write in Dutch or English to No. 1964, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FARMS TE KOOP

200 acre beef farm, 2 grote barns, ruimte voor 350 steers, 2 huizen. Dit is een pracht farm, $75,000 met $25,000 down.

150 acre by Hickson, 120 bewerkbaar. Beste gebouwen. $43,000, $10,000 down.

200 acre farm aan paved road. Grote barn, melkhuis, stallcleaner. Dit is prachtig mooi land, 2 huizen. $20,000 down en in de herfst te aanvaarden. Chr. schoolbus voor de deur.

114 acres in Burgessville. Land is geheel bewerkbaar. Grote barn met melkhuis. Bulkcooler. 4-bedroom stenen huis heeft alle gemakken. Deze farm kan zowel met als zonder vee worden gekocht. $35,000 met $10,000 down.

En voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406

Mr. Jan Wybenga.

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, R.R. 1, Aylmer, Ont.

Philip Geusebroek

BOOKKEEPING
AUDITING
TAX RETURNS

Complete Service

BURLINGTON
933 Orpha St.
Tel. 634-5690

The Christian Labour Association of Canada needs a

Business Agent
for Ontario

His task will be to organize educational programs, provide locals and other groups with educational material, and assist in organizing trade locals and concluding of collective agreements.

Applications to be forwarded to:

C.L.A.C.,
1059A Albion Road,
Rexdale, Ontario.

Applications must be in before June 10, 1967.

FARMS FOR SALE

A 150 acre farm on Highway. 2 Miles from church. 5-room house with bathroom, oil furnace. Kitchen cupboards. Barn 60 - 60, silo 14 - 50. This high-producing farm with 75 acres crop, 40 acres hay, 30 acres pasture. Asking price $30,000 with only $3,000 down.

A 300 acre farm, 2 houses with all modern facilities. This is one of the best farms in Canada. 170 acres of crop included. 1 barn 90 x 65, other one 60 x 60. 2 silos 14 x 50, one pit silo 24 x 15 x 50. This farm is located 2½ miles from Lucknow on the highway. Asking price $75,000, downpayment $10,000. Implements included.

A 250 acre farm, 5 miles from Lucknow. New barn 100 x 90. 60 new cow stalls and pens for 100 head of young cattle. Stable cleaner, pipeline milker through the barn. Silos: one 20 x 85, one 50 x 14. Silo unloader. Milkhouse with bulk tank, milkquota 2,000 lbs. daily. Implement house 75 x 30, all steel. Double garage. 2nd barn 56 x 40. Brick house with all modern conveniences. Asking price $85,000, half cash.

Four 100 acre farms from $16 - 22,000.

A 400 acre corn and bean farm.

A 100 acre pig farm, all steel pens and automatic cleaning, feed system and mixing.

For information call:

F. C. v. EYL
Box 193, LUCKNOW, ONT.
Tel. 528-3618

Agent for

JOHN BOSVELD
Oxford West 964,
LONDON, ONT.

Artsen en Specialisten

van naam in de oudheid genazen hun zieken met kruiden en boekten prachtsuccessen. Waarom moeten deze ons geschonken krachten in laboratoria omgewerkt worden tot veelal lang niet onschad. medicijnen? De recepten van genoemde geneesheren zijn ons bekend en wij leveren deze kruidenmengsels reeds 35 jaren met ongeloofl. grote successen. Gegar. onschad.! Uw ziekte en klachten melden aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangenamen verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

BROILER FARM

22 acres land, contract for 6,000 birds, remodelled 7 room home, good farm buildings, full line of equipment, excellent location for churches and schools. Full price $34,000 with $12,000 down, balance one mortgage or owner will accept home in Welland or St. Catharines area.

DUNNVILLE AREA

OWNERS of new 6 room bungalow will trade for any type farm in the Niagara area. Home valued at $17,500.

DAIRY FARM

126 ACRE, $1,400 monthly milk income, good buildings, excellent line of machinery, Dunnville area, $12,000 downpayment. For further information contact

HARRY ZOMER, Wainfleet 899-1269

representing

Geo. Dugan Realty
28 Main E., WELLAND, 732-7517

London, Ontario

Variety Store, Building and 3-bedroom Apartment

Established high profitable business for 12 years. FIRST TIME FOR SALE. Turnover $94,000 yearly and increasing. Located in residential EAST LONDON district. With a high potential for DUTCH products. NO COMPETITION. Room for expansion — easy parking.

Reasonable down payment. Books open for inspection to interested parties. Ill health forces sale. For more information phone or write STAN VANDERGOOT - 433-6271.

Ted Saker Real Estate
367 Queen's Ave., London, Ont.

WHAT IS YOUR OPINION?

Subject:

Sunday School and Daily Vacation Bible School

During the summer season many Sunday schools will discontinue their classes while at the same time many evangelism committees will be busy organizing a Daily Vacation Bible School.

Therefore, we thought, the Sunday school as well as the Daily Vacation Bible School would be a proper subject for a discussion in our column "What is your opinion?"

For the benefit of the new subscribers we once repeat the rules:

1. No one is obligated to mention name and address.
2. In order to participate it is not necessary to answer *all* the questions.
3. You may answer the question in the English as well as the Dutch language.
4. The closing date is JUNE 30.

We hope that many Sunday school teachers, leaders of Sunflower and Compass clubs, members of evangelism committees and ministers will participate. Their experiences should be passed on to others so that we may learn from each other new ways and means to improve this important type of evangelistic work.

May we count on your co-operation?

I. THE SUNDAY SCHOOL

On September 28, 1966 Dr. J. H. Nederhood gave an inspirational address at the 66th Annual Midwest Sunday School Convention at Muskegon, Michigan. In this speech he proposed several drastic changes with respect to our present form of Sunday school. Question 3 covers the three formal changes which Dr. Nederhood suggested.

QUESTIONS

1. *Do we need Sunday School for our own children?*

   a. *In case there is no Christian school do you prefer a Sunday School or a Bible Class on Saturday morning?*

2. *Is the Sunday School an effective evangelistic tool?*

3. *Dr. Nederhood suggested the following practical changes:*

   a. *The first formal adjustment is this: we are going to have to hold Sunday school at the proper time. If we really want our Sunday schools to be effective evangelistically, we are going to have to face the necessity of having our regular worship services at 11:00 o'clock, not because we particularly like to have them at this hour, but because we can then have our Sunday school activities prior to the worship service. Sunday school is, after all, a peculiarly American—or Anglo Saxon—institution. It is not a Dutch institution and, try as we will, it will be impossible for us to impose our way of doing things upon this American world. It is simply a fact of American church life that 11:00 o'clock on Sunday morning is the hour of worship. And it is the hour of worship so that the Sunday school can have an opportunity to hold their exercises prior to the worship services.*

   b. *The second formal adjustment that will have to be made is this: we will have to have classes for all ages—from toddlers to adults. The Sunday school cannot be evangelistically powerful if any single class of individuals is excluded from the Sunday school program. Oftentime we wonder why it is that our Sunday schools do not actually deliver more people to our churches. Occasionally children from the neighborhood attend our Sunday schools, but somehow their parents never seem to visit our churches. We invite the parents, but they don't come. Why not? The reason is actually very simple. It just doesn't work that way. If you want to get the parents to church you must use the following steps: (1) first the child must come to Sunday school, (2) the child then takes his parents to Sunday school, and (3) the child and the parents then attend church together.*

   c. *The third formal adjustment which we are going to have to make is this: we must have Sunday school classes all year around. Oftentimes we like to criticize certain churches for having church only nine or ten months in the year. As some of you may know, some time ago it was my privilege to work with a group of Back to God Hour listeners in Washington, Pennsylvania, where our Sunday school was an important part of our church's life. We always had it before the service and we also had it all year round. When you've been in that kind of an atmosphere, it seems strange to return to our Christian Reformed churches and discover that many of them do not have Sunday school during the summer time. For those outside the church looking in, not to have Sunday school in the summer appears to be as strange as not having church in the summer seems strange to us. Our Sunday schools must be available all year round, and, if they're not, many people outside the church will have difficulty concluding that we are really serious about our faith.*

4. *What do you think about these suggestions? Do you prefer a Bible Class or Sunflower and Compass club on Saturday morning — for nonchurched children?*

5. *Do you have other suggestions?*

II. THE DAILY VACATION BIBLE SCHOOL

1. *At which time do you prefer to hold D.V.B. — during the month of July or at the end of August?*
2. *Which ways does your evangelism committee use to invite the children of the neighborhood (town) to attend the D.V.B.?*
3. *a. Which D.V.B. program do you prefer?*
   b. Do you have any suggestions with respect to the program of the D.V.B.?
   c. What can be done to attract the older boys and girls? (ages 12-15)
   d. Do you have new ideas or suggestions regarding the program of the closing evening?
4. *What type of follow-up work do you suggest?*
5. *Do not hesitate to add suggestions or ideas.*

THE POPULAR APPEAL OF P.V.C.

by Harry McDougall

The day when Canada will become selfsufficient in petrochemicals has been brought closer by Imperial Oil's new polyvinyl chloride plant at Sarnia, Ontario, which went on stream last August.

The $5 million plant, which has an annual capacity of 45 million pounds of homopolymer and copolymer PVC resins is Imperial's entry into the primary plastics field — part of a $75 million investment by Imperial's chemical products department in the petrochemicals industry over the past eleven years.

Canadian plastics manufacturers are now using PVC at the rate of about 135 million pounds per year. Approximately a third of this resin has, in the past, been imported from the U.S., Europe and Japan. Large quantities of manufactured items made from PVC have also been imported. But with the development of Imperial's production facilities, manufacturers will eventually be able to buy all the resin needed to produce all the PVC products for which there is a market in Canada.

Plastics not by-products of refinery operations; they are completely new materials. Imperial's chemical cracking unit produces ethylene, a basic chemical raw material which when reacted with chlorine can be converted into vinyl chloride monomer. This monomer is loaded (with water and various other substances) into a reactor and polymerization is carried out under controlled temperature and agitation. The resulting polymer remains suspended in the aqueous medium. After the liquids have been removed, the residue is polyvinylchloride (PVC) in powder form, ready to be loaded into bags or shipped in bulk.

PVC resin is produced in various molecular weights depending on the type of product for which it will be used and the particular physical properties needed.

However, particle size is important. If the resin is too fine it becomes dusty and unpleasant to handle. If it is too coarse, it cannot easily absorb plasticizers and other additives. Particle size also affects storing and shipping; the larger the particles the more bulky a specific weight of resin will be.

PVC has a very wide variety of uses. Its high electrical resistance makes it useful as an insulating material for wire and cable. Sheet steel and aluminum can be coated with PVC to provide a protective and decorative surface. The "artificial leather" used for furniture and automobile upholstering comes from PVC; handbags are made from it, as are phonograph records, bottles, pipe, garden hose, footwear and rainwear. Vinyl tiles are standard floor covering materials. Some foods can also be packaged in PVC film.

It can be formed by any of the conventional thermoplastic processing techniques — injection molding, extrusion, calendaring and blow molding. But it cannot be used alone. It must be compounded with other substances. The main compounding ingredients are plasticizers, heat stabilizers, lubricants, impact modifiers, inert fillers, ultra-violet light absorbers, and pigments for colouring.

To provide help to plastic processors in developing old markets and exploring new markets for PVS consumer products, Imperial's chemical products department has built a customer "orientated" applications laboratory in Sarnia.

This laboratory's main task is to provide technology on the processing of PVC resins and compounds. This information helps plastic processors. Another task is to develop new PVC copounds.

The laboratory has full scale plastic processing equipment and can simulate operations used in most of the Canadian plastic processors' plants.

PVC resin at the labs is thoroughly blended with the additives in mining apparatus that is commonly in use by Canadian processors. The blend which remains in the form of a powder can either be directly converted into a finished product or first fed through a machine which heats and masticates it, delivering the now viscous mass in a form which can readily be pelletized. The resultant pellet is then usually referred to as a compound.

This year, Imperial will commission a plant to convert PVC resin into compounds for specific applications, selling them ready for final conversion into the finished product. There are thus two distinct markets involved in Imperial's operation: compounds ready to be processed, and the basic PVC resin sold to those customers who themselves have the facilities to mix the resin with additives before final processing.

Naturally, the choice of and the amount of the ingredients of a PVC compound exert a profound influence on the physical and mechanical properties of the compound, and thus on its suitability for the different end products. The PVC applications laboratory uses its equipment to compare the ability of compounds to be economically shaped into the finished product. The product itself is tested to ensure satisfactory performance against relevant specifications. The knowledge gained helps our resin and compound customers to use PVC to its best advantage.

During any normal day a customer visiting the laboratory can see extruders coating copper wire with a flexible PVC insulation at rates up to 2000 feet per minute, producing rigid PVC pipe at several feet per minute, converting flexible or rigid PVC into film or sheet, or simply making a compound for feeding one of these processes.

Another special machine designed for the manufacture of about 1000 bottles per hour from rigid PVC is of particular interest due to the rapidly expanding use of these crystal clear bottles to package shampoos, etc., and the potential market that exists to package liquid foodstuffs in such attractive, tough containers.

A thermoforming machine (which for example, shapes a thin rigid PVC foil into a chocolate tray) is used to study such shaping processes and will be used to test suitable sheet extruded on other equipment.

Those plastic articles which have a constant cross section over a continuous length are made by the extrusion process where hot plastic material is continuously forced through a hot die. Articles that cannot be cut from one long length are produced by injection of the hot material into an appropriately shaped mold. An injection molding machine, to which may be fitted an infinite variety of molds, is installed to help the development of materials for existing and new applications. Since molds are expensive, those on test are carefully designed to yield the most information about material performance. The results can then be applied to many more practical designs.

Converting resins into plastic products is still, to a considerable extent, an art. But through the use of science every phase of the operations is growing. For this reason the production machines in the laboratory are backed by testing equipment capable of measuring performance very precisely.

In a temperature and humidity controlled room the precise physical and mechanical properties of PVC are probed and new developments of improved quality resins and compounds explored.

The various PVC formulations are converted into flat sheets from which the necessary specimen can be cut and tested. Measurements of tensile strength, impact strength at normal and reduced temperatures, the effect of low temperatures on rigidity, characterize a material's mechanical properties. Physical properties such as hardness, density and electrical insulation characteristics are also of great importance, as is resistance to ultra-violet light for PVC to be exposed out of doors.

One important piece of test equipment produces information on the viscosity of a material under controlled conditions of temperature and mixing. This enables the plastics technologist to predict the performance of the material when used with full scale production machines.

Basic research, aimed at producing improved resins by efficient methods, is conducted in a separate laboratory by Imperial's research department. Here intensive investigations are made into the chemical and physical properties of PVC resins and compounds with the aim of producing new and improved thermoplastic products by more efficient processes.

The research department provides the basic scientific data on the synthesis and properties of PVC resins. To obtain the essential information it is necessary to produce sizeable quantities of the PVC resins. Imperial's research department operates a pilot plant which is a small-scale reproduction of the main production plant.

In the pilot plant, reactors are set up so a few ounces or a few pounds of resin can be produced. The experimental resin is then compounded and converted into various plastic products and its performance at various stages is recorded to provide a complete history of the plastic. Any modifications to the basic resin can then be introduced at the appropriate stage before it is put into full-scale production.

The success of the basic laboratory stems directly from the skills of the people who operate it. The laboratory manager, John Arnold, a graduate in chemical engineering, has 15 years' experience in resin production, resin development and technical service and he heads a staff of five chemists and engineers, supported by technicians whose combined experience in PVC science and technology totals about 75 years. The present total staff of 15 is expected to double over the next five years.

Manufacturers of plastic products are always welcome at the laboratory. It has become a prime link between Imperial's chemical products department and the Canadian plastic processing industry.

(Imperial Oil)

A technician examines the thickness of a sheet of PVC film. The staff of the laboratory is able to determine the processability of Imperial's PVC resins and compounds under simulated commercial conditions. They also study new processing techniques.

VARIA

COMMUNITY PASTURE EXPANSION

Expansion of the Grainland Pasture and Forage Project in Saskatchewan is to be undertaken under the ARDA program.

The 11,920-acre pasture, located west and south of the Qu'Appelle arm of Lake Saskatchewan, developed under the first ARDA agreement, will be increased to 18,080 acres, and the grazing capacity from 1,100 cow-calf units to 2,000 units.

Cost of the extension, which will withdraw from cultivation about 3,000 acres of light textured soil which has proved to be unsuitable for cereal crop production, is estimated at $178,000. bringing total cost of the Grainland Pasture to $482,500. Financing is on a 50-50 basis by the federal government and the Saskatchewan government.

(ARDA NEWS)

☆

GOSPELS FOR EXPO 67

The Canadian Bible Society has provided 70,000 Gospels of St. John in the J. B. Phillips translation and 30,000 Gospels of St. John in French for the Sermons from Science Pavilion at Expo 67. These have cost more than $10,000.

It is better to remain silent than to speak the truth ill-humoredly, and so spoil an excellent dish by covering it with a bad sauce.

St. Francis de Sales

CANDID COMMENTS

By: Robert N. Thompson, M.P.

Crisis and Collapse in the CBC

I have spoken critically of the CBC on many occasions. My criticisms have been constructive, aimed at pointing through the weak spots to more sound and effective policies. I believe, whatever its faults, that the CBC does represent a basic ideal in the fabric of Canadian life. It is difficult to imagine Canada with the entire load of broadcasting and television left entirely in the hands of commercial interests. Even the US is presently moving away from this position. With educational TV just around the corner, the role of the public sector becomes even more vital. However, having said this I hasten to emphatically add that the present situation in the CBC, both in regard to policy and leadership, is inadequate and intolerable.

Recent leadership in the CBC has been weak and faltering. Presently CBC has no leadership at all — it has collapsed. The president has resigned. Everyone knows Alphonse Ouimet is leaving. His departure and the appointment of a successor awaits government action. The senior vice-president has also resigned. Another vice-president has been assigned to the Caribbean. Caretakers have taken over the chairs of leadership. Caretakers are not what the CBC needs.

The programming for 1967-68 is now taking shape on the drawing boards. Commitments and contract are being finalized. If there are faults in CBC programming, and I am convinced that there are, it is now evident that these faults will be projected for at least another year. Any who hope for a change — those who urge a new vitality in the CBC must remain silent. An editorial writer of one of our major newspapers stated it well when he wrote: "Even the rumours have been dying down. Time was when it was whispered that the secretary of state, Miss LaMarsh had matters in hand. The whispers vanished into limbo. Then it was both heard and whispered that the prime minister was making the matter one of urgent concern. The urgency, one assumes, vanished. The vast ship maintains some kind of way, but there is nobody to steer.

"To add to the difficulties, even at the risk of maintaining our nautical metaphor, the charts are becoming out of date. The country is changing, therefore, the audience is changing. We stand on the threshold of vast changes. Yet here we all are, using the charts of yesteryear, which we fear, will lead us to some distant shore where no harbour exists."

Television is a force which few of us fully know or understand. Used properly, it can mould and improve our nation and its character. Used in a wrong way, it can destroy the moral fibre of our people — and our nation.

It has been reported that a number of leading news personnel are resigning. The dispute centres around the question of the authority to editorialize by the CBC's hired hands. How long must we wait before the CBC once again restores its broadcasts to reporting, leaving the comment to those it invites to express an opinion. The CBC was once a reliable and unbiased reporter. That can no longer be said of it. To do this it may mean that Stanley Burke must be given the authority to collect and organize the news as well as to read it. Whatever the answer, the CBC desperately needs leadership. Indecision is not the answer. It's time to end CBC's agony. It is the responsibility of the federal government to solve the problems causing unrest within the corporation. For the sake of an important and expensive public corporation, its staff, and the Canadian people who look to the CBC for programming in line with its cost, this indecision should be brought to an end.

COMPUTERS COUNT MORE EVERY YEAR

NEW YORK (CFN) — In a bustling airline ticket office, a passenger steps up to the counter. Within just two and a half seconds after he asks for a reservation, a computer checks availability of the flight he wants — though it may be a year ahead or as close as today — and books his seat. Beyond that, it plans connecting flights, orders his in-flight meals, and summons a car, if required, to be waiting for him at his destination.

In the control room of a railroad, a computer sorts out freight cars, gets them loaded and on their way, as if the whole vast 50,000-mile system of tracks were a child's model railroad where one pair of eyes can see the entire layout and decide what should go where.

Around the borders of the United States, radar, "ears" feed information to a computer that analyzes every foot of air space, keeps track of every object entering it, identifies it and suggests the instantaneous right response to friend or foe.

And in thousands of manufacturing plants and business offices — more all the time — computers that have already taken over the drudgery and routine calculations are now learning to do more. They are pulling together all the far-flung data on sales, warehousing, customer preferences and so on, so the men who run the business can know instantly where they stand.

More than that, the computers make it possible for the decision-makers to make better decisions and make them more speedily. For the computers can juggle more variables than a man could cope with, and come up with an answer.

In effect, the manager can not find out in a moment if he has a lefthanded refrigerator with a pink door in stock, but how many of them he is likely to need in the next two years.

During 1967, the computer industry is expected to boost its volume by some 15 to 20 per cent, in a continuation of the strong market conditions of the past year.

The UNIVAC Division of Sperry Rand Corporation plans to increase its share of the market at least as much as the industry average, and possibly even more. A broad spectrum of business and industry is demanding computer systems, and customer response to UNIVAC systems and equipment has been most favorable.

One of the reasons demand is likely to continue high is the urgent need for business to run its affairs as efficiently as possible in a period of rising costs.

Current and predicted expansion of the economy, the growing demand for products of all kinds as well as computers, is resulting in a certain pinch of shortages in raw materials and personnel. Unless this eases up, this may be the cause of some scheduling problems this year.

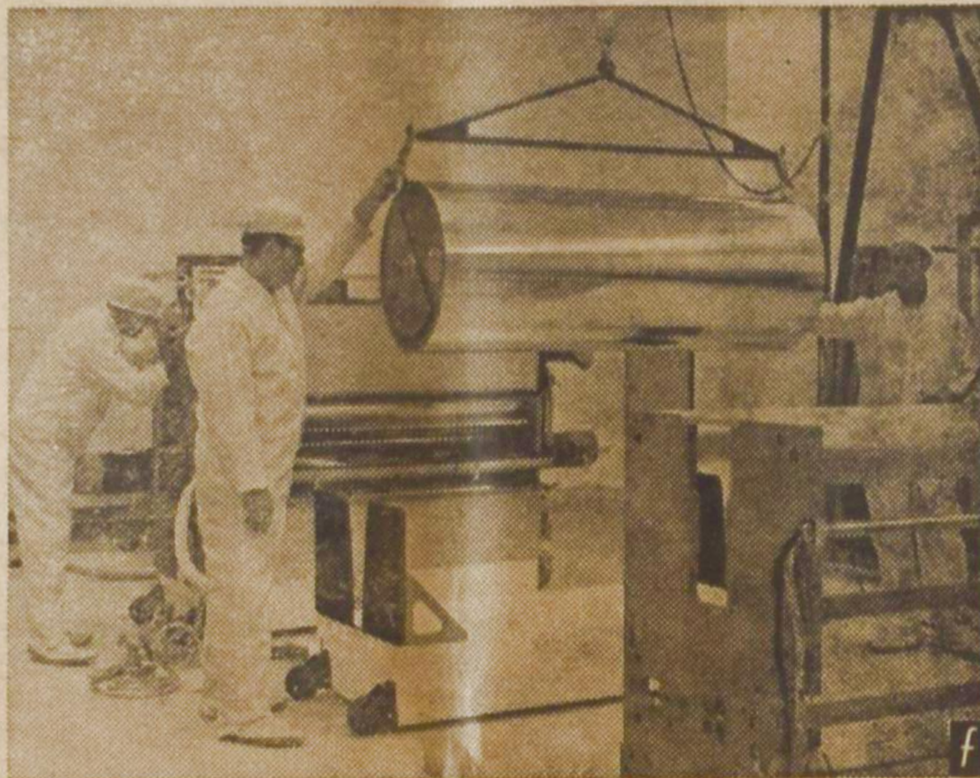
Trends already visible for 1968 include an increase in the number of companies using a large central-site computer tied to a number of remoted data communication devices, so that scattered factories and warehouses, for instance, may operate as a unit. Other trends are the growth of the time-sharing concept, with many firms sharing the use of a computer instead of having their own; and the move data — charts, for instance — on toward more visual display of screens, rather than printed answers.

One area of ever-increasing interest is the concept of a computer serving as the nucleus of a complete management information system, supplying the information necessary to make policy and planning decisions. What often happens is that computers are installed to do routine jobs, but as management becomes increasingly experienced in their use and aware of what they can do, the computer's task becomes more and more sophisticated.

In the international sphere, all signs point to another successful year for sale of computer system, with the data processing industry growing even faster in Europe than in the United States. The UNIVAC International Division plans increasing penetration of the European market this year. Industrial expansion in Australia and the strong push of the Japanese economy are expected to result in increasing business in those areas.

A technician in the Research Department of Sperry Rand Corporation's UNIVAC Division inspects a microelectronic circuit printed on a glass substrate. New circuitry techniques applicable for computer use are constantly investigated at the Division's facilities in Blue Bell.

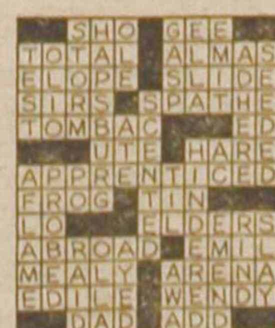
Assemblers working in a special clean room kept under controlled atmosphere conditions istall a FASTRAND Memory Drum in a cabinet at Sperry Rand Corporation's UNIVAC Division in suburban Philadelphia. The FASTRAND unit, employed in UNIVAC computer systems, is capable of storing up to 132,000,000 characters in its memory.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Smartly dressed
5. Vipers
9. By oneself
10. Percolates
12. Shallow pan
13. Fragment
14. Ignited
15. Demonstrative pronoun
17. Nickel: sym.
18. Print measure
19. Beseech
20. Paddle-like process
21. Chair
22. Region
23. Scallop shell
26. Hautboy
27. Nourishment
28. Chop
29. Weak
30. Silver: sym.
32. Overhead train
33. Nuclei of starch grain
34. Milkfish
35. Mellower
37. Of tides
39. German city
40. Palm cockatoo
41. Young goats
42. Identical

DOWN
1. Demand
2. Horde
3. Suffix denoting order of animals
4. Hub
5. Test, as ore
6. Denomination
7. Through
8. Dog
9. Capable
11. Vertebral
16. Odious
19. Small dog
20. Astaire
21. Flat-bottomed boat
22. Nautical cry
23. Stick
24. Four-sided pillar
25. Musical compositions
29. Bobbins
30. Conscious
31. Festive
33. Pay attention
34. "Cantique de Noel" composer
36. Greek letter
38. Man's name

■	1	2	3	4	■	5	6	7	8	■
9					■	10				11
12					■	13				
14			■	15	16			■	17	
18		■	19				■	20		
■	■	21				■	22			
23	24					25				
26				■	27				■	■
28			■	29				■	30	31
32		■	33				■	34		
35		36			■	37	38			
39					■	40				
■	41				■	42				■

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

The Institute of the A.R.S.S.

The year 1967 has arrived, 450 years after the Reformation. October 1517 was the month in which it began. October 1967 will be the month in which an important continuation of it all will begin.

The Reformation has had important results in all walks of life across the world, also in education and also in North America. Elementary day schools of a Reformed Christian character, as well as high schools, can be found all over this continent. There is higher education on the college level designed to reflect the same perspective in Calvin, Dordt, Trinity and John Knox.

It has become apparent that the reformational work in education is suffering from the fact that nowhere in North America do we have an institution for graduate work. All those who wish to do work beyond the college level, which means all those who will teach in colleges and sometimes even high schools, must do such work in secular institutions. A penetration of secular emphases in the reformational institutions is thus unavoidable. That this must change is acknowledged by all. The advancement of christian scholarship beyond the college level is an urgent mandate. We must continue.

October 1967 will be the month in which our Association, which has been working toward this moment for over a decade, hopes to open an institution in Toronto, Canada, where a beginning will be made with this continuation. All is ready. The members have approved the plans. The opening date has been set for October 6 and 7. The opening programme has been planned. The first appointments have been made. The budget has been approved.

At the Annual Meeting of Members in March, those present donoted $1,160 towards the cost of a property which has already been purchased at a price of $80,000. Furnishing the property will cost an additional $20,000. Rather than obtaining a large mortgage, which will mean we will finally pay a triple amount for this property, we would like to have the necessary $100,000 in cash by August 31, 1967, the date on which we will obtain possession of the property. At the present time there is approximately $7,000 in the Institute Fund.

We count on your support for our "Institute '67" campaign. With that support, the reformation in learning will continue.

Hendrik Hart

There's no better sign of a brave mind than a hard hand.
William Shakespeare

He is a good man who can receive a gift well.
Ralph Waldo Emerson

Love is seldom as blind as hate.
Arnold H. Glasow

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received:

Neerlandia, Alta., Rev. J. J. Wiegers of Hawarden, Iowa, U.S.A.

High River, Alta. and for Collingwood, Ont., Rev. H. Numan, Essex, Ont.

Calls declined:

Drayton, Ont., J. G. Klomps of Lindsay, Ont.

Fort William, Ont., Rev. A. H. Venema of Richmond, B.C.

Acton, Ont.; Blyth, Ont.; Dresden, Ont.; and Blenheim, Ont., Rev. G. Corvers of Luverne, Minn., U.S.A.

Brockville, Ont., Rev. P. W. Vis of Raymond, Minn., U.S.A.

HI NEIGHBOURS!

It seems many people are suffering from an old malady: spring fever. Symptoms? A general feeling of extreme exhaustion, a glossy look appears and the "patient" seems to hear far-away voices. At least it seems he is not aware of his immediate surroundings. The worst thing one can ask of the "patient" is to do some work. It may be started but it will not be finished. Some "patients" are best left alone until the fever leaves them. A quick way to relieve symptoms is a strong dose of sulpher and molasses (at least that is what we are told) and it's surprising how quickly normal health returns. I have often wondered if anyone actually did use that remedy. It sounds as bad as it undoubtedly tastes.

There have been unusual remedies recorded though in various parts of the world and in this scientific age they sound even more proposterous than they would have 25 years ago.

As an example: to get rid of coughs and colds down through the ages some of the methods used were: running around in circles, eating hot chili peppers, getting the daylight scared out of you, wearing a huge ring in your nose.

Ancient Mesopotamians favored this remedy for a cough: ground darnel and pounded roses eaten in oil and honey, a soup of 'pigs' meat — and a fire lit under the sufferer!

If an ancient Roman sneezed, he was thought to have a devil in his body. To drive out the demon, his neighbour cried, "Deus te sacret!" which means "God bless you!" But this ritual didn't stop the Roman emperors from commanding botanists to scour the empire for herbs to cure the common cold.

English fishermen many years ago tried to ward off colds by clutching to their chests live fish. Animals are still used by Aymara Indians to lure illness from a sick man's body.

In "War of the Worlds", a famous novel by H. G. Wells, creatures from outer space were invincible to bombs and bullets, but, ironically were finally knocked off by the common cold.

Earthmen have had a bagful of cures. Singing by the patients of a long, magic formula was a popular Navaho Indian remedy. A Victorian remedy for a heavy cough was to down a bowl of raw onions, whereas early American settlers brewed raspberry vinegar — or read the Sevenths Psalm seven times for seven concessive nights to heal sore throats. Some hay fever victims in New England still try to prevent sneezing attacks by chewing honeycomb.

Some of these strange preventive attempt may have actually helped coughs in much the same way as do our modern medications. Coughing is merely a reaction to irritation or congestions in the respiratory tract. Thus the syrups, whether raspberry, or honey mixtures, act as lubricants to soothe the inflamed areas.

Furthermore, today's producers of patent medicines have developed cough medication containing many new and somewhat more scientifically-valid ingredients: preparations that soothe irritations, expectorans that loosen congestion, and suppressants that control the cough reflex. For the latter purpose, some cough syrups contain small amounts of a narcotic that suppresses the cough by acting on the central nervous system. Growing concern over abuse of narcotics has however led a number of drug manufacturers to develop non-narcotic substitutes.

Perhaps, rather than running in circles, or resorting to odd "cures", we should rely more on the sound medical advice that any doctor would give: for coughs and colds, get plenty of rest, take light diets, drink plenty of liquids and take doses of an effective and safe cough medication.

Times certainly have changed, but the old cold hangs around still and the smart and very learned doctors know little more about it than they did in 1867.

Times change in many ways. An interesting little item was printed a few weeks ago. If you find discontent among employees about working conditions today this should make us stop and think.

British demolition workers unearthed a well-preserved document dated 1852 and headed: "Office Staff Practices." It read :

1. The firm has reduced the hours of work and the clerical staff now only have to be present between 7 a.m. and 6 p.m.
2. Daily prayers will be held each morning in the main office. The clerical staff will be present.
3. No talking is allowed during working hours.
4. The craving of tobacco, wine, or spirits is a human weakness, and as such is forbidden to all members of the clerical staff.
5. Clothing must be of a sober nature. The clerical staff will not disport themselves in raiment of bright colors.
6. A stove is provided for the benefit of the clerical staff. It is recommended that each member of the staff bring four lbs. of coal each day during cold weather.

A change indeed from today's airconditioned offices. I wonder how the four pounds of coal were carried by the employees. In a basket I suppose or sack. A little coal dust would not mar the appearance of the staff who were all decked out in sober colors. I would say there has been progress made since 1852.

Now we have reached 1967 and what a year it is turning out to be. Expo is of course the main topic of conversation and well it might be. But many other ways can be employed to celebrate the Centennial Year of our Country.

There is a chance for everyone to spruce up their home for the celebration at no cost.

Throughout 1967 the 1,100 member of the Canadian Research Institute of Launderers and Cleaners have undertaken to clean free, and non-commercial flags to be flown during Centennial Year. All you do is take your flag in to any member of the Institute — he is very likely your regular Cleaner — and it will be cleaned at no charge. When it gets soiled, the service will be repeated. How's that for a project? That way everyone is responding to the Centennial Celebration is remarkable. You can't help but become enthusiastic yourself. Aren't the centennial plaids wonderful? Especially the red and gold of the Maple Leaf tartan. In our city the horticultural society has manged to start the flowering season off on that note too. In front of our city hall are the finest tulips blooming in perfect red and gold hues. The society is to be recommended for its fine choice.

Our Spring may be a bit late due to cold weather and rain, you may have belated spring fever, or a head cold with irritating cough, then you may be planning a trip to Expo, whatever you decide to do about it, may you have success. Just don't run around in circles. The cool weather made you sneeze?

Oh well. Gesundheit!

Greetings from

YOUR NEIGHBOUR

TEACHERS WANTED

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs for next term:

ONE SENIOR TEACHER,
ONE INTERMEDIATE TEACHER;
ONE JUNIOR TEACHER

to complete staff of 10.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of

A TEACHER

for the primary grades.

Low-rental, cosy apartment available.

Please send your application to Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The John Knox Christian School of Woodstock will need

A TEACHER

for grades 3 and 4.

Please send your applications and inquiries to the Principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Rd., Woodstock, Ont.

Centennial Christian School, Terrace, B.C. requires a

TEACHER

for the intermediate grades.

For further -information please write: Calvin Christian School Society, Box 317, Terrace, B.C.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A TEACHER

for grade 1 and 2.

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

Haney Pitt Meadows Chr. School is in need of a

TEACHER

for Grade 1 (one).

Kindly send applications to the Principal, Mr. J. VanderVelde, Haney Pitt Meadows, Chr. School, 1st Ave. (N.), Haney, B.C.

Trinity Chr. School, Burlington is in need of

A TEACHER

for grades 3 & 4.

Kindly send applications to J. Visser, 650 Walkers Line, Burlington, Ont.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

A TEACHER

for grade 3. Please send applications or inquiries to: The Secretary, H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

The John Calvin Chr. School of Strathroy, Ont. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades. Please send applications stating qualifications, experience and references to the Principal, Mr. G. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

The Timothy Christian School, Barrie, Ontario invites applicants for the position of

PRINCIPAL

starting Sept. '67 in its 4-room school.

Please send applications or inquiries to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington Street, Barrie. Phone 728-6035.

The Thunder Bay Christian School will need, because of expansion

A TEACHER

for the primary grades for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

The Brantford Christian School still needs for Sept. 1967

A TEACHER

for Grades 1 & 2.

Please send your application to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

Hamilton Calvin Christian School still has an opening for a

GRADE 3 TEACHER

for 1967/68.

Contact the Principal Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

CALVIN Christian Schools, Edmonton, Alta., need

TEACHERS

for grades 1 and 2 and junior high (language, business). Please write to Mr. H. Konynenbelt, Prin., Box 342, Edmonton, Alta. or phone collect to 403-479-4171 (aft.).

The Board of the John Knox Chr. School of Brampton is inviting applications from a qualified

GRADE 7 TEACHER
(preferably male)

for the school year 1967-'68.

The ten-room school is located in a fast growing town 20 miles West of Toronto.

Salaries are based on an attractive salary schedule, prepared by the present staff and board.

For further information Mr. H. A. VanderWindt, the principal may be contacted at the school.

Please send applications giving qualifications and references to the Secretary of the Board, G. W. Gerrits, 15 Fullamore Rd., Brampton, Ont.

Calvin Christian School in Lacombe, Alberta urgently needs

TWO TEACHERS

for 1967-'68. Basic salary for degreed teacher is $5,000.00.

Write W. Wildeboer, Prin., Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

Holland Marsh Christian School invites applications for the position of

TEACHERS

in the intermediate grades.

Apply to Mr. E. Baker, Principal, 89 Bolton Ave., Newmarket, Ont. Phone 895-2168 or school 775-3701 Bradford, Ont.

The Calvin Chr. School of Kingston, the University City of Eastern Ontario, will be in need of

TEACHERS

for the middle- and lower grades, per Sept. '67. Please, send applications and references to Mr. H. Van Rossum, Prin., 309 Van Order Dr., Kingston, Ont. Phone 542-3927.

The Canadian Christian School of Jarvis needs

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

The Agassiz Christian School needs a

TEACHER

for grades 3 and 4.

Applications for this position may be sent to the principal Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

Red Deer, Alberta

TWO TEACHERS

are needed by Sept. 4, 1967 or Red Deer will not be able to open its long awaited Christian School. Here is a challenge for two young people who have dedicated themselves to Christian Education.

Please contact G. Ouwens. 3935 - 38 Avenue, Red Deer, Alberta. Phone 346-6023.

Na een ziekte van twee maanden is op 24 mei 1967 in Jezus ontslapen onze geliefde man, vader en grootvader

SIEGER DE VRIES,

echtgenoot van Wikke De Vries—Van der Berg,

in de ouderdom van 53 jaar.

Johannes 14:1—14.

St. Catharines, Ont.:
Mrs. W. De Vries.
Mr. en Mrs. Joe Van Dyk.
Vineland, Ont.:
Mr. en Mrs. John De Vries.
Beamsville, Ont.:
Mr. en Mrs. Peter De Vries.
St. Catharines, Ont.:
Clarence De Vries.
Dirk De Vries.
Mr. en Mrs. George Miedema.
Janet De Vries.

De begrafenis vond plaats op zaterdag 27 mei 1967 in St. Catherines, Ont.

INGEZONDEN

Theorie en Praktijk

In Montreal werd op 31 maart en 1 april j.l. een conferentie gehouden ter voorbereiding van het 20-jarig jubileum van de Universele Verklaring der Verenigde Naties omtrent de Rechten van de Mens.

Het doel van deze conferentie was om door suggesties en voorstellen zoveel mogelijk een eind te maken aan discriminatie op allerlei gebied in Canada. Mr. S. DeJong nam, als afgevaardigde namens de CJL foundation, deel aan de discussiegroepen Recht en Religie en ondergetekende namens de CLAC aan de discussiegroep Arbeid.

In de discussiegroep Recht waren twee sprekers van de conferentie aanwezig, n.l. de professoren Rene Hurtubise (Montreal) en Donald Rowat (Ottawa). Een aantal belangrijke onderwerpen werd besproken. Het belangrijkste voorstel dat aan de conferentie werd voorgelegd was wel de recommendatie dat zowel de federale als de provinciale regering stappen dient te nemen voor de inachtneming van de **Canadian Bill of Rights.** Mr. DeJong pleitte voor een spoedige konkretisering van deze en andere recommendaties en voor hun verwezenlijking gedurende het jaar 1968, welk jaar is uitgeroepen tot het Internationale Jaar voor de Rechten van de Mens.

's Middags, in de discussiegroep Religie, kreeg Mr. DeJong gelegenheid het werk van de CLAC en CJL Foundation uiteen te zetten. Hij vond een aandachtig gehoor toen hij er op wees dat gedwongen lidmaatschap van, en/of steun aan een vakbond indruist tegen de principes van vrijheid van vereniging en godsdienst die gegarandeerd zijn in de **Canadian Bill of Rights,** alsmede in de **Universal Declaration of Human Rights.** Als voorbeeld dat zulk een dwang wettelijk wordt toegelaten haalde hij aan de nu welbekende, onlangs wet geworden Bill C-170. Mr. DeJong wees ook op het onrecht dat vele provinciale regeringen in Canada weigeren steun te geven aan privé Christelijke scholen, en dat de Christen ouders die hun kinderen naar deze scholen sturen, dubbel worden belast.

De groep konkludeerde in haar rapport dat de conferentie er bij de verschillende instanties op aan diende te dringen om samen te werken aan het verbreden van de basis van vrijheid van godsdienst door de ondersteuning van meer menselijke wetgeving op allerlei gebied, ook op het gebied van arbeid, onderwijs etc. O.a. recommendeerde de groep ook dat maatregelen dienen genomen te worden voor de eliminatie van godsdienstdiscriminatie in de bestaande wetgeving en dat een onderzoek diende plaats te vinden om te bepalen of vrijheid van godsdienst voldoende gewaarborgd is in de Canadese Constitutie en in haar politieke systemen.

Al met al waren we niet ontevreden over de afloop van deze discussie, die plaats vond in een gemoedelijke atmosfeer.

Totaal verschillend was de atmosfeer in de discussiegroep Arbeid. Van de elf personen in deze groep waren zeven afgevaardigd door het Canadian Labour Congress of door unions aangesloten bij dit Congress. De voorzitter, Kalmen Kaplansky is Canadees afgevaardigde naar het International Labour Office en voormalig direkteur voor Internationale Aangelegenheden van het Canadian Labour Congress. Daar de Conferentie bijeengeroepen was om discriminatie te bestrijden, stelden wij de veelvuldig voorkomende discriminatie op het gebied van de arbeid aan de orde. Wij wezen erop dat Christen-arbeiders, die bezwaren hebben tegen het lidmaatschap van bepaalde vakbonden, dikwijls genegeerd, gemolesteerd en ontslagen worden, en wij stelden voor dat de groep zich afkeurend zou uitspreken over deze praktijken. Er was helaas geen spoor van bereidheid te vinden onder de deelnemers om deze richting uit te gaan. Integendeel, men vond dat er in zulke gevallen geen sprake was van discriminatie, aangezien de meerderheid nu eenmaal beslist. Met andere woorden: de minderheid is rechteloos. Men sprak als zijn opinie uit, dat Canada zich volkomen hield aan haar verplichtingen voortvloeiende uit het lidmaatschap der Verenigde Naties. (!)

In de middagvergadering brachten wij naar voren dat bepaalde, door de CLAC georganiseerde bedrijven, waar de meerderheid der arbeiders zich vrijwillig heeft aangesloten bij de CLAC, regelmatig geboycott worden, terwijl keer op keer pickets verschijnen om een normale voortgang van het werk te verhinderen. Wij stelden voor om dit soort discriminatie af te keuren en de Provinciale en Federale regeringen te adviseren dit te verbieden. Het was echter praten tegen dovemansoren. De CLC afgevaardigden wilden niets weten van zulk een anti-discriminatiewet, want dat zou paal en perk stellen aan de dwang en de diktatuur der CLC unions. Toen wij er tenslotte op stonden dat over ons voorstel gestemd werd, resulteerde dit in een massale afwijzing. Alleen ondergetekende stemde voor, terwijl drie regeringsafgevaardigden zich onthielden. Dit alles ter viering van de rechten van de mens.

Wij hebben schriftelijk een krachtig protest ingediend bij het Bestuur van de Conferentie en verzocht om de uitspraken van de discussiegroep Arbeid te negeren en om voorts met positieve aanbevelingen te komen voor de algemene vergadering die eind 1968 gehouden zal worden.

Niet alleen de V.N. Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, maar ook de Canadian Bill of Rights verklaart nadrukkelijk dat de vrijheid van godsdienst en de vrijheid van vereniging gewaarborgd zijn. Hoeveel die waarborg vandaag betekent blijkt wel uit de officiële brieven die wij ontvingen van een aantal leidende politieke figuren, te weten, Mr. Lucien Cardin, de (inmiddels afgetreden) minister van Justitie, Mr. E. J. Benson, minister of National Revenue, Mr. Stanley H. Knowles en Mr. David Lewis. De beide laatsten zijn NDP leden van het Lagerhuis. De correspondentie werd gevoerd naar aanleiding van Mr. G. Vandezande's protest tegen het aannemen door het Parlement van de z.g. Bill C-170. Deze wet, waarin aan ambtenaren gelegenheid gegeven wordt om over arbeidsvoorwaarden te onderhandelen, maakt het inderdaad onmogelijk om ambtenaren te dwingen lid te worden van een bepaalde union. De gedwongen betaling van lidmaatschapsgelden is echter wel degelijk toelaatbaar en de kortgeleden gevormde union, de Public Service Alliance of Canada, heeft reeds onomwonden laten weten dat "compulsory check-off" een van haar eerste doeleinden is. Onder de nieuwe wet is het eveneens toelaatbaar dat zij, die momenteel lid zijn van de union, gedwongen worden om lid te blijven, op straffe van ontslag. Uit de brieven van de heren Cardin, Benson, Knowles en Lewis blijkt wel dat zij geen oog hebben, of willen hebben, voor de wetsverkrachting en rechtsaantasting die plaats vindt, wanneer Christenen gedwongen worden hun steun te verlenen aan organisaties die doelbewust de weg van socialisme hebben ingeslagen.

Gelukkig zijn er ook vele anderen, in het Parlement en daarbuiten, die niet aarzelen om hun krachtige steun te geven aan het streven om te komen tot rechtsherstel. Ook in andere bladen wordt er aandacht aan geschonken. Het volgende citaat nemen wij over uit het Katholieke blad "Compass" (Magazine for New Canadians from The Netherlands and Flanders), dat maandelijks gepubliceerd wordt in London, Ont. Het was geschreven in de rubriek "Nieuws uit de Old Country", naar aanleiding van de recente T.V. uitzending voor de NCRV omtrent de arbeidssituatie in Canada.

> "Dat men de vrijheid zo met voeten kan treden door b.v. arbeiders volkomen rechteloos te maken op 't punt van de vrije keuze van de organisatie waarvan zij lid wensen te zijn! Een minderheid, die zich een vakvereniging heeft gekozen die zich op Christelijke beginselen baseert, wordt in Canada.... door een meerderheid met de meest infame middelen onder druk gezet. De heer Hoogendoorn vertelde hoe hij, zowel bij het doorwerken in een bedrijf dat door een wildcat strike van de union werd lamgelegd, als bij het werken als voorman in dat bedrijf na de staking, gemolesteerd werd op een wijze waarvoor geen woorden te vinden zijn....
>
> Menig kijker voor de beeldbuis heeft zijn handen voelen jeuken, toen de details loskwamen over de wijze waarop die methodes worden verdedigd. De heer Hoogendoorn, die handen vol drek om zijn oren kreeg gesmeten toen hij voor zijn principes uitkwam en zich niets aantrok van het stakingsbevel van een union waarvan hij geen lid was, en die in zijn eigen groep waarover hij voorman was, een gebrainwashed arbeider door het drijven van bedoelde union moest accepteren, hoewel deze puppet maar **één** doel had: het leven van de voorman onmogelijk te maken als strijdmiddel om hem ontslagen te krijgen, heeft in Nederland zoveel sympathie gekregen, dat dit de Canadese naam op vakbondsgebied beslist veel kwaad zal berokkenen."

We zijn de schrijver dankbaar voor zijn openhartig commentaar en we geven onze lezers ook nog graag zijn slotopmerking door:

> "Degene die echt bezield is door Christelijke idealen voor een sociaal nog niet tot besef gekomen maatschappij, zal de moeizame strijd nooit opgeven, ook al vormt hij maar een kleine groep, die bovendien — dit bleek wel uit de woorden van unionleider David Archer — niet welkom is."

E. Vanderkloet.

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Anniversary of Mom and Dad?

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

To: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

CHANGE OF ADDRESS ANNOUNCEMENT

Please change my address effective ....

Name: ....

From: ....

To: ....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja....
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk).
Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.

POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw.
Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

DE PINKSTERBEWEGING EN DE BIJBEL, door ds. A. G. Kornet.
Er wordt de laatste tijd in onze kringen meermalen over de Pinksterbeweging gesproken en geschreven. Het boekje van ds. Kornet is een betrouwbare gids, dat o.m. inlichtingen verstrekt over de geestesdoop, de tongentaal, ziekte en genezing, het duizendjarig rijk, enz.

DOKTER ONDER DE REBELLEN, door Helen Roseveare.
Dokter Helen Roseveare is een vrouwelijke arts die jarenlang in de Kongo heeft gewerkt. Tijdens de acties van de Kongolese rebellen zette zij haar werk voort ondanks levensgevaar, dreiging van aanranding en bruut geweld. Haar belevenissen in deze dagen van dramatische spanningen legde zij vast in een dagboek.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk).
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eykman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn..

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLOOD, by Alfred M. Rehwinkel.
This "one evening condensed book" deals with scientific and Biblical answers to earth's greatest upheaval, the flood.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

Dutch

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

English

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.